HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 11/2013 Cena $ 2.50 NOVEMBER 2013

Sestry sv. Cyrila a Metoděje v Danville v Pennsylvánii

V minulém čísle Hlasů národa jsme psali o české Kongregaci sester sv. Cyrila a Metoděje, která byla v roce 1924 založena na Moravě. Naprosto nezávisle na tom byla daleko dříve v Americe založena kongregace sester stejného jména s obdobným posláním. Obě dvě kongregace se v současné době stýkají a navazují vzájemnou spolupráci.

Americká Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje byla založena v Scrantonu v Pennsylvánii v roce 1909. V té době přišla do Spojených států velká vlna emigrantů ze střední a východní Evropy. První sestry se zaměřily ve své činnosti na pomoc rodinám ze Slovenska. Jejich misijní působení se rozvíjelo podle plánů a představ jejich zakladatele **Fr. Matouše Jankoly** (1872 – 1916), kněze, který sám pocházel ze Slovenska. Ten věděl, že nově příchozí do Ameriky mívají mnoho ekonomických starostí a také problémy se začleněním do kutury neznámé země a při tom všem je potřeba, aby si zachovali svou katolickou víru. Proto se při zakládání nové řeholní společnosti zaměřil na tři hlavní body: 1. náboženskou výchovu dětí emigrantů, 2. péči o staré lidi, zvláště chudé 3. modlitbu za ty, kdo se odloučili od církve.

Jako kněz se Fr. Jankola zaměřil na utváření dobrého rodinného života a komplexní život farnosti. Úsilí věnoval nejen liturgii a katechezím, ale podporoval též kulturní činnost, jako byla divadla, besídky, koncerty a další podniky. V krátké době se komunita prvních sester rozrostla na více než sto řeholnic. Sestry se naplno chopily svého misijního poslání především na poli vzdělávacím a katechetickém. Protože mnoho dětí ztratilo své rodiče v důsledku řady neštěstí v dolech, kde přistěhovalci nejčastěji pracovali a také v důsledku několika epidemií nakažlivých nemocí, které řádily počátkem 20. století, přibraly si sestry ke své výchově ve školách také péči o sirotky. Sestry zřídily v Danville v Pennsylvánii akademii pro děvčata a kromě sirotčince v Middletownu v Pennsylvánii zde také zřídily útulek pro staré vdovy. Během dalších desetiletí rozšířily svou činnost sestry do mnoha dalších států ve východní polovině USA. Zde se kromě školní výchovy mládeže zaměřily též na péči o staré lidi.

Když kongregace sv. Cyrila a Metoděje slavila v roce 2009 stoleté výročí založení, formulovala svoji současnou činnost do čtyř bodů: evagelizace, výchova, péče o staré lidi a ekumenismus.

Tak jako se sestry na počátku věnovaly především rodinám slovenských emigrantů, kterým pomáhaly udržovat jejich národní kuturu, tak se v současné době začínají věnovat i emigrantům z jiných zemí, jako je Mexiko, Vietnam a Nigérie.

Nynější činnost sester sv. Cyrila a Metoděje má jako hlavní motto prosbu z modlitby Otče náš: „Přijď království tvé!" Liturgie slavnosti Krista krále toto království představuje jako „království pravdy a života, svatosti a milosti, spravedlnosti, lásky a pokoje." O nastolení takového království usilují sestry svou prací a modlitbami.

Ekumenické poslání uskutečňují sestry sv. Cyrila a Metoděje v duchu Ježíšova odkazu daného apoštolům při poslední večeři: „Aby všichni jedno byli, jako ty otče ve mně a já v tobě." (Jan 17, 22) Podle návodu svého zakladatele Fr. Jankoly se tak denně modlí za jednotu bratří a sester odloučených od církve.

Po druhém vatikánském koncilu se mnoho sester sv. Cyrila a Metoděje zapojilo do ekumenické činnosti. Pracovaly v ekumenických komisích, organizovaly ekumenická setkání představitelů různých církví v místech své působnosti a ve svém mateřském domě v Danville uspořádaly řadu ekumenických konferencí. Také se v jejich klášteře začaly konat duchovní cvičení pro představitele různých křesťanských církví i pro ekumenické skupiny. Dlouholetou tradicí se zde staly ekumenické modlitby na den díkůvzdání. Po teroristických útocích 11.září 2001 zde uspořádaly oktáv modliteb s představiteli muslimů. Zvláštní důraz zde také kladou na každoroční týden modliteb za jednotu křesťanů a den modliteb za světový mír. V duchu odkazu svých patronů sv. Cyrila a Metoděje usilují o sblížení křesťanů východu a západu.

Fr. Matouš Jankola, zakladatel Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje v Americe

Na poli **výchovy sestry** sv. Cyrila a Metoděje pomáhají všem generacím, neboť člověk se má vzdělávat a učit moudrosti od dětství až do svého stáří. Sestry působí na školách všech stupňů počínaje mateřskými školkami, přes školy základní a střední až po university. Starají se o pravidelnou výuku a organizují i letní prázninové tábory. Zaměřují se na výuku náboženství, etiky a sociálních oborů, ale také poskytují kurzy angličtiny, jako druhého jazyka pro stále přicházející cizince, vyučují hře na různé hudební nástroje, pořádají kurzy mezilidských vztahů, nově se začínají zajímat o výchovu mentálně postižených dětí. Jankolova knihovna a Slovenské muzeum také uchovávají pro zájemce poklady slovenské literatury a kultury. Ze svého mateřského domu v Danville rozšířily sestry svoji působnost nejen v Pennsylvánii, ale také ve státech New York, Connecticut, Indiana, Illinois,

Pokračování na str. 20

Foto na titulní straně:
Bazilika sv. Cyrila a Metoděje a klášter sester stejnojmenné kongregace v Danville v Pennsylvánii v USA

Panno Maria, ochraňuj svět !

Blahoslavená Panno Maria Fatimská
S novou vděčností za tvoji mateřskou účast
spojujeme svůj hlas s hlasem všech pokolení,
která tě blahoslaví.

Oslavujeme v tobě veliké skutky Boha,
který se nikdy neunaví
sklánět se milosrdně k lidstvu,
souženému zlem a zraněnému hříchem,
aby jej uzdravil a zachránil.

Přijmi s mateřskou laskavostí
úkon zasvěcení,
který dnes s důvěrou konáme,
před touto nám tak drahou soškou.

Jsme si jisti, že každý z nás
je v tvých očích cenný
a že ti nic není cizího z toho,
co je v našich srdcích.
Necháváme se dosáhnout
tvým něžným pohledem
a dostává se nám útěšného pohlazení
tvého úsměvu.

Střež náš život ve svých rukou:
požehnej a posil každou touhu po dobru;
oživuj a syť víru;
podporuj a osvěcuj naději;
vzbuzuj a vdechuj lásku;
veď nás všechny cestou svatosti.

Nauč nás své přednostní lásce
vůči maličkým a chudým,
vyloučeným a trpícím,
vůči hříšníkům a zbloudilým srdcím:
všechny shromáždi pod svoji ochranu
a všechny přiveď ke svému milovanému
Synu Ježíši, našemu Pánu.

Zásvětná modlitba papeže Františka
před soškou Panny Marie Fatimské
v Římě v neděli 13.října 2013

Třináctého máje v kraji Iria
přišla z nebe na zem Panna Maria.

Sluncem ozářena v tichu zjeví se
třem malým pastýřům Matka Ježíše.

Její bílé šaty zdobí zlatý pás,
růženec má v rukou, pod ním hvězdy jas.

Panna dětem šeptá: Čiňte pokání,
ať lid k nebi volá o smilování.

Přicházejte směle po měsíců pět,
poučení dám vám, co zachrání svět.

Učte se odříkat a zbožně modlit,
byste nemusili peklo zakusit.

Když ta slova slyší fatimské děti,
ochotné jsou vždycky přinést oběti.

I my usmiřujme Boha pokáním:
modlitbou růžence a odříkáním.

O Maria, prostři nad světem svůj plášť,
ať se k Bohu vrátí, prosíme Tě zvlášť.

Tvé mateřské Srdce, Neposkvrněné,
kéž nás všechny chrání, v nebe dovede.

Poutní píseň z Fatimy

LITURGICKÁ ČTENÍ

33.neděle v mezidobí - 17.listopadu 2013

1.ČTENÍ - Mal 3, 19-20a
Čtení z knihy proroka Malachiáše.

Hle, přijde den, který plane jako pec, slámou se stanou všichni zpupní, všichni, kdo se dopouštějí bezbožnosti; den, který přijde, je spálí - praví Hospodin zástupů - že po nich nezůstane kořen ani větev. Ale vám, kdo ctíte mé jméno, vzejde slunce spravedlnosti, které má záchranu na svých křídlech.

2.ČTENÍ - 2 Sol 3, 7-12
Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Víte, jak nás máte napodobovat. Když jsme byli u vás, nezaháleli jsme, ani jsme chleba nejedli od nikoho zadarmo. Naopak: ve dne v noci jsme se lopotili, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom na to neměli právo, ale dáváme vám samy sebe za vzor, který byste mohli napodobovat. Ano, už tehdy, když jsme byli u vás, přikázali jsme vám: „Kdo nechce pracovat, ať nejí." A teď slyšíme, že někteří z vás žijí zahálčivě a vůbec nepracují, ale jsou velmi zaměstnáni věcmi, do kterých jim nic není. Takovým lidem důrazně přikazujeme mocí, kterou máme od Pána Ježíše Krista, aby v klidu pracovali a jedli chléb, na který si sami vydělají.

EVANGELIUM - Lk 21, 5-19
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když někteří mluvili o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben, řekl Ježíš: „Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozbořeno." Zeptali se ho: „Mistře, kdypak se to stane? A jaké bude znamení, že to už nastává?" Odpověděl: „Dejte si pozor, abyste se nenechali svést! Mnozí lidé totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: 'Já jsem to!' a 'Ten čas je tady!' Nechoďte za nimi! Až pak uslyšíte o válkách a vzpourách, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec." Potom jim řekl: „Povstane národ proti národu a království proti království, budou velká zemětřesení, na různých místech hlad a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi. Ale před tím vším vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat, vydávat synagógám na soud a do vězení, budou vás předvádět před krále a vladaře pro mé jméno. To vám dá příležitost k svědectví. Vezměte si tedy k srdci toto: Nepřipravujte se předem, jak se hájit. Vždyť já vám dám výmluvnost i moudrost, které nedovedou odolat ani odporovat žádní vaši protivníci. Budete zrazováni i od vlastních rodičů a sourozenců, příbuzných a přátel, a některé z vás usmrtí. Budete pro mé jméno ode všech nenáviděni. Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. Vytrvalostí zachráníte svou duši."

Slavnost Ježíše Krista Krále 24.listopadu 2013

1.ČTENÍ - 2 Sam 5, 1-3
Čtení z druhé knihy Samuelovy. 2 Sam 5, 1-3

Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Hebronu a řekly: „Hle, jsme tvá kost a tvoje maso. Již dávno, když byl Saul králem nad námi, řídil jsi všechny záležitosti Izraele a Hospodin ti řekl: Ty budeš pást můj izraelský lid, ty budeš vládcem nad Izraelem." Přišli tedy všichni přední mužové izraelští ke králi do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem, oni pak pomazali Davida za krále nad Izraelem.

2.ČTENÍ - Kol 1, 12-20
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Děkujeme Bohu Otci, že vám dal účast na životě věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnosti a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů. On je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti - všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti, a že skrze něho usmíří se sebou všecko tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

EVANGELIUM - Lk 23, 35-43
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíše ukřižovali, členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený." Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!" Nad ním byl totiž nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců,kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!" Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého." A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království." Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji."

1.neděle adventní - 1.prosince 2013

1.ČTENÍ - Iz 2, 1-5
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Obsah vidění Izaiáše, syna Amosova, o Judovi a Jeruzalému. Stane se v posledních dnech: Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky. Budou k ní proudit všechny národy, budou k ní putovat četné kmeny a řeknou: „Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, choďme po jeho stezkách!" Ze Sionu vyjde nauka, z Jeruzaléma Hospodinovo slovo. Soudit bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit. Jakubův dome, vzhůru, choďme v Hospodinově světle!

2.ČTENÍ - Řím 13, 11-14
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Víte, jaký je nyní čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku. Neboť nyní je nám spása blíže než tehdy, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla. Veďme počestný život jako ve dne; ne v hodováních a pitkách, ne v necudnostech a prostopášnostech, ne ve sváru a závisti. Ale oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo tak, že by to vyvolávalo žádosti.

EVANGELIUM - Mt 24, 37-44
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době Noemově: Jako totiž v době před potopou lidé jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude, když přijde Syn člověka. Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat, druhý ponechán; dvě ženy budou mlít na obilném mlýnku: jedna bude vzata, druhá ponechána. Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu prokopat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete."

2.neděle adventní - 8.prosince 2013

1.ČTENÍ - Iz 11, 1-10
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Vyrazí ratolest z pahýlu Jesse, výhonek vypučí z jeho kořenů, spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a zbožnosti, naplní ho duch bázně před Hospodinem. Nebude soudit podle zdání, nebude rozhodovat podle doslechu, ale podle spravedlnosti bude soudit chudé a podle práva se bude rozhodovat pro ubohé v zemi. Zabije násilníka holí svých úst, usmrtí bezbožného dechem svých rtů. Spravedlnost bude rouchem jeho beder a věrnost bude pásem jeho boků. Vlk bude přebývat s beránkem, pardál si lehne vedle kozlátka, tele a lvice budou žrát pospolu a malé dítě je bude vodit. Kráva pást se bude s medvědicí, jejich mláďata spolu ulehnou, lev jako býk bude řezanku žvýkat. Kojenec si bude hrát nad dírou zmije a nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada.Nikdo nebude škodit ani pustošit na celé mé svaté hoře, protože země se naplní poznáním Hospodina, jako vody pokrývají moře. Tehdy se objeví kořen Jesse jako znamení národům; pohané ho budou hledat a jeho sídlo bude slavné.

2.ČTENÍ - Řím 15, 4-9
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Všechno, co kdysi bylo napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z Písma čerpali vytrvalost a povzbuzení, a tak měli naději. Bůh, zdroj vytrvalosti a povzbuzení, kéž vám dá, abyste žili v souladu podle vůle Krista Ježíše. Tak budete moci svorně a jedněmi ústy oslavovat Boha, Otce našeho Pána Ježíše Krista. Přijímejte proto jeden druhého do svého společenství jak i Kristus přijal vás - k oslavě Boží. Tím chci totiž říci: Kristus se stal služebníkem židů, aby se prokázalo, že Bůh je věrný, aby tím byla stvrzena zaslíbení daná praotcům; ale také proto, aby pohané oslavovali Boha, že jim prokázal milosrdenství, jak je psáno: 'Proto tě budu velebit mezi pohany, tvému jménu budu zpívat chválu.'

EVANGELIUM - Mt 3, 1-12
Slova svatého evangelia podle Matouše.

V té době vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království." Jan byl totiž ten, o němž řekl prorok Izaiáš: 'Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!' Jan měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás, živil se kobylkami a medem divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém, celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Když však viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: „Zmijí plemeno, kdo vám ukázal jak uniknout trestu, který už hrozí? Přinášejte tedy ovoce hodné obrácení. Nemyslete si, že můžete říkat: 'Naším otcem je Abrahám!', neboť vám říkám: Bůh může oživit tyhle kameny a Abrahámovi z nich udělat děti. Sekera už je přiložena stromům ke kořenu; každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Já vás křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já; jemu nejsem hoden ani opánky přinést. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu a pročistí obilí na svém mlatě. Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným."

3.neděle adventní - 15.prosince 2013

1.ČTENÍ - Iz 35, 1-6a. 10
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Zaraduje se vyprahlá step, zajásá a vykvete poušť. Jak narcis bujně vykvete, zajásá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šaronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha. Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!" Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého.Vrátí se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčné veselí bude jim věnčit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.

2.ČTENÍ - Jak 5, 7-10
Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Bratři, vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahocennou úrodu! Čeká na ni trpělivě, až přijde podzimní a jarní déšť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko. Nestýskejte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Hle, soudce už stojí přede dveřmi! Vezměte si, bratři, za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně.

EVANGELIUM - Mt 11, 2-11
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Jan Křtitel slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?" Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nepohorší nade mnou." Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos, zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou přece v královských palácích. Proč jste tedy vyšli? Vidět proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: 'Já posílám svého posla před tvou tváří, aby připravil cestu před tebou'. Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on."

ČESKÉ MŠE SVATÉ
V České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513
Sobota 6,30 pm s nedělní platností, Neděle 10,30 am
Pondělí, Úterý, Čtvrtek 6,00 pm
Středa 10,00 am, Pátek 6,30 pm

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. října 2013

Politické události

Volby do Sněmovny: Pyrrhovo vítězství levice, úspěch nováčka a propad vládních stran

Rekordních sedm politických stran vyslali Češi v předčasných volbách do Poslanecké sněmovny. Nejvíc hlasů získala ČSSD (20,45 %) před hnutím Andreje Babiše ANO 2011 (18,65 %) a KSČM (14,91 %). Až na čtvrtém a pátém místě se umístily vládní strany z předchozího období TOP 09 (11,99 %) a ODS (7,72 %), která tak zaznamenala historický propad. Dalším nováčkem je Úsvit přímé demokracie Tomia Okamury (6,88 %) a staronovým členem dolní komory se stala i KDU-ČSL (6,78 %). Volební účast byla 59,48 %, tedy nejnižší od roku 2002.

ČSSD neuspěla jen v krajích Libereckém, Ústeckém, Královéhradeckém, Středočeském a v Praze. Pro sociální demokraty je to ale vítězství hořké. Necelých 21 % je ještě méně, než získala strana před třemi lety, kdy nakonec navzdory prvenství skončila v opozici. Tehdy také rezignoval šéf strany Jiří Paroubek. Letos je však situace jiná, protože pravicové strany nesestaví vládní koalici tak snadno, jako minule. ČSSD získala 50 křesel, proti minulému období si o šest pohoršila.

Na pomyslné stříbrné příčce se umístilo ANO 2011. Jejich 19 % jim přinese 47 mandátů. Andrej Babiš triumfoval tam, kde nebodovala ČSSD (mimo Prahu). Povedl se mu tak nevídaný úspěch – jako úplný nováček na politickém poli získal pouze o necelá dvě procenta méně než první sociální demokracie. Bude to právě ANO, kdo bude hrát klíčovou roli při jednání o vládě.

Propad pravice pomohl i KSČM, která dosáhla na dvojnásobek hlasů ODS, a to na bezmála 15 %, což znamená 33 komunistických poslanců proti 26 z minulých voleb. Vysoký podíl hlasů pro komunisty se očekával, i když podobně jako u sociální demokracie byly dřívější odhady o pár procent vyšší. I přesto je to ale velký úspěch strany a její druhý nejlepší výsledek od roku 2002.

TOP 09 tradičně uspěla v Praze a v zahraničí, ale vládní krize i nové strany obraly „Topku" o kritickou část voličů. Dohromady s ODS nemají ani 20 %, to s největší pravděpodobností bude znamenat jejich odchod do opozice, což už naznačili zástupci obou stran. TOP 09 bude ve Sněmovně zastupovat 26 poslanců (41 v roce 2010) a ODS pouhých 16 (53 v roce 2010). Neúspěch bývalých vládních stran se očekával, voliči tak řekli jasné ne současnému stavu vlády a zejména necelých 8 % pro ODS je toho důkazem. ODS nezvítězila ani v jednom z krajů, do oranžova se tedy zabarvila i např. tradiční bašta této strany Plzeňský kraj.

Druhou z nových stran, která se dostala do parlamentu, se stal Úsvit přímé demokracie Tomia Okamury. Jím prosazovaný systém referend se zalíbil necelým 7 % voličů. Podobně jako KDU-ČSL, která se po třech letech vrací do Sněmovny se stejným počtem mandátů (14) jako Úsvit, mohou být jazýčkem na vahách.

Na požadované minimum 5 % nedosáhla celá řada menších stran. Svobodní (2,46 %), piráti (2,66 %) a zelení (3,19 %) skončili před branami parlamentu. Dostali však více hlasů, než byl součet volebních výsledků stran, které podpořili jak bývalý prezident Václav Klaus (Hlavu vzhůru – volební blok) tak ten současný Miloš Zeman (Strana práv občanů - zemanovci).

Začalo povolební vyjednávání. ČSSD chce diskutovat s ANO a KDU-ČSL

Jako nejpravděpodobnější řešení povolební situace v Česku se zatím jeví středolevá spolupráce ČSSD spolu s hnutím ANO 2011 a KDU-ČSL. Dohromady by se tyto tři strany mohly opřít o pohodlnou podporu 111 hlasů. Je však otázkou, zda by uzavřely koalici, nebo se pouze dohodly na podpoře menšinové vlády sociální demokracie.

„Chceme jednat i s lidovci i s ANO. Jde nám o to, abychom našli co největší průnik programů," prohlásil předseda sociální demokracie Bohuslav Sobotka. Jednání ovšem brzdí vyhrocená situace v ČSSD, straně se dokonce rozpadl vyjednávací tým.

Lídr ANO Andrej Babiš ihned po volbách prohlásil, že by jeho hnutí mělo jít do opozice. Postupem času ovšem trochu zvolnil a uznal, že může vyjednávat. Již dříve se nechal slyšet, že pokud by šel do vlády a přijal nějaký post, pak jedině ministra financí. ANO i KDU-ČSL zatím tedy s jednáním vyčkávají. „Pro naši stranu je jedinou stabilní a smysluplnou jistotou vláda tohoto půdorysu, to ovšem nemusí nutně znamenat, že se dohodneme," oznámil v úterních Událostech, komentářích na ČT předseda lidovců Pavel Bělobrádek.

Teoreticky by mohla vzniknout i středopravá vláda. Součet mandátů ODS, TOP 09, KDU-ČSL a ANO totiž dává číslo 103, což by k většině stačilo. Proti této matematické možnosti však vystoupily téměř všechny zmíněné strany a zarazily ji hned v zárodku. ANO totiž odmítá vládnout spolu s ODS i TOP 09, které považuje za zkorumpované. O vládě neuvažují ani občanští demokraté. „Vylučuji vstup ODS do vlády. Udrželi jsme se sice na politické mapě, ale voliči nám ještě neodpustili," řekla pro server iDnes.cz Miroslava Němcová, volební lídr strany. Podobně mluvil i místopředseda TOP 09 Miroslav Kalousek. „Vzhledem k výsledkům pokládám za nemožné, že bychom se podíleli na vládě," prohlásil.

Výsledky také znamenají jasnou stopku čistě levicové koalice, na kterou měly zálusk jak špičky sociálních demokratů, tak komunistů i zemanovců. ČSSD a KSČM mají dohromady pouze 83 mandátů. SPOZ se do Poslanecké sněmovny nedostala vůbec. Důležitou roli nyní bude mít i prezident republiky Miloš Zeman. „V Belgii se jednou vláda sestavovala dva roky a bylo to nejšťastnější období země, protože ekonomickému růstu se nemohla vláda plést do cesty. To je ovšem katastrofický scénář. Můj odhad je, že novou vládu budeme mít za dva až tři měsíce," prohlásil v nedělních Otázkách Václava Moravce. Je pouze na něm, koho pověří sestavením vlády, ale už dříve se vyjádřil, že jmenuje představitele vítězné strany. Do té doby stále bude vládnout kabinet premiéra Jiřího Rusnoka.

Hořké vítězství ČSSD. Vedení strany se rozhádalo den po volbách

Mělo to být velké vítězství a po sedmi letech v opozici triumfální vstup do vlády, nejlépe jednobarevné. Místo toho ČSSD vyhrála jen těsně a čekají ji složitá jednání. „Je to hořké vítězství," komentoval výsledek 20,45 % předseda Bohuslav Sobotka. A to si sociální demokraté další problémy přidělali sami, když se pouhý den po volbách vedení strany rozhádalo. Skupina kolem místopředsedy a Sobotkova oponenta Michala Haška totiž v neděli večer prosadila na grémiu výzvu, aby Sobotka z čela strany odstoupil, a odvolala ho i z vyjednávacího týmu. Sobotkovi se však dostalo velké podpory – jak od některých straníků, tak od voličů. „Za Sobotku, za demokracii," stálo na transparentech lidí, kteří v pondělí odpoledne na Pražském hradě vyjádřili nesouhlas s rozhodnutím předsednictva. Za Sobotku se kromě demonstrantů postavili např. i prezidentský kandidát Jiří Dienstbier nebo místopředseda Lubomír Zaorálek. O Sobotkově osudu rozhodne ústřední výkonný výbor v neděli 10. listopadu.

Sám Sobotka výzvu svých stranických kolegů k rezignaci odsoudil a označil ji za pokus o puč. Ten by se podle něj odehrál i v případě úspěchu ve volbách, a neměl tak co s „hubeným vítězstvím" dělat. „Považuji za smutné, že rozhodnutí dvou třetin demokraticky zvoleného vedení strany v této situaci je považováno za puč, a ukazuje to na totální ztrátu sebereflexe Bohuslava Sobotky," napsal Hašek na facebookovém profilu. Rebelie ze strany Haškových příznivců však netrvala dlouho, již v úterý totiž Sobotkovi odpůrci částečně ustoupili. Nejprve se místa ve vyjednávacím týmu vzdal Milan Chovanec a vzápětí se k němu přidala i zbylá trojice – místopředsedové Lubomír Zaorálek a Michal Hašek a staronový šéf poslanců ČSSD Jeroným Tejc.

Vnitrostranické spory odpálila schůzka u prezidenta Miloše Zemana, které se už v sobotu po zveřejnění výsledků zúčastnila pětice Tejc, Hašek, Chovanec a Jiří Zimola se Zdeňkem Škromachem. Jmenovaní jednání v Lánech nejprve popírali či o něm mlžili, po několika dnech ho nakonec potvrdili, spojitost s tzv. „pučem" však odmítají. „Kategoricky odmítáme jakoukoli interpretaci této schůzky jako údajné přípravy tzv. puče v ČSSD," píše se v prohlášení. Vedení ČSSD aktuálně kromě neshod řeší i složení vyjednávacího týmu, který má být zodpovědný za komunikaci s možnými koaličními stranami. Jeho nová, už třetí podoba se bude projednávat ve čtvrtek. Do jeho čela by se dle některých členů ČSSD měl znovu postavit Bohuslav Sobotka. Ten vede stranu od roku 2010, kdy v jejím čele skončil Jiří Paroubek. I pod jeho vedením tehdy sociální demokracie volby vyhrála jen velmi těsně, ale na rozdíl od Sobotky Paroubek neměl reálnou šanci sestavit vládu. Proto tenkrát převzal veškerou odpovědnost a rezignoval. Totéž chtěli Hašek a spol. nyní po Sobotkovi.

ODS má za sebou nejhorší volby. Je to drtivá porážka, uznal šéf Kuba

Nejhorších výsledků v historii dosáhla Občanská demokratická strana. V jejím volebním centru panovala po celou dobu sčítání velká nervozita. Od začátku bylo jasné, že ODS nebude patřit k vítězům a zisk 20,22 % z minulých voleb ani zdaleka nezopakuje. Dosud nejsilnější pravicová strana nakonec dosáhla pouze na jednociferný výsledek – 7,72 %. „Voliči nás poslali na střídačku," prohlásila Miroslava Němcová, která stranu vedla do voleb jako pražský a celostátní lídr. Na vyjádření špiček ODS si ale novináři museli dlouho počkat. Čelní představitelé strany, jistě i vzhledem k nepříznivým průběžným výsledkům, dlouho zůstávali v zázemí stranické kanceláře a do tiskového centra vůbec nechodili. Po sečtení prvních výsledků dosahovala ODS pouze těsně k 5 % a byla bez nadsázky na hranici postupu do Sněmovny. Nakonec získala 7,72 %, čímž o necelé procento předčila hnutí Úsvit podnikatele Tomia Okamury a KDU-ČSL. První se k výsledkům vyjádřila Němcová, která mimo jiné varovala před vládou ČSSD, KSČM a hnutí ANO. „Je to drtivá porážka", přiznal pak úřadující předseda ODS Martin Kuba, který nezískal ani křeslo poslance. Dodal, že předčasné volby navzdory velkým očekáváním nic nevyřešily a sestavování jakékoliv vlády bude mimořádně složité. „Tak si jdeme kondolovat," popsal situaci v ODS výstižně senátor Petr Bratský, který kolegy přijel po půl páté podpořit. Bratský také připomněl, že na jednociferný procentní výsledek se strana ještě nikdy v historii nepropadla. Zklamání bylo vidět i na dalších tvářích občanské demokracie, které do sídla v hotelu Polygon House na pražské Pankrác dorazily, jako například předseda pražské organizace Bohuslav Svoboda nebo šéf středočeské buňky Petr Bendl. Němcová na závěrečné tiskové konferenci potvrdila, že strana pravděpodobně skončí v opozici a také spolu s Kubou deklarovala, že prozatímní vedení dá funkce k dispozici. Němcová, jež získala druhý nejvyšší počet preferenčních hlasů v republice, už také oznámila, že se hodlá ucházet o post předsedkyně strany na nadcházejícím volebním kongresu. O kandidatuře uvažuje i populární plzeňský lídr ODS Jiří Pospíšil. Při celkově velmi neveselé atmosféře se našli i tací, kteří měli dílčí důvod k radosti. Marek Benda, bývalý předseda ústavně právního výboru, byl dlouho mimo pozice zajišťující poslanecký mandát a už dokonce novinářům oznamoval, jak se po volbách hodlá věnovat advokátní praxi. Nakonec ho poslední sečtené hlasy přece jen do Sněmovny vynesly a v kariéře poslance trvající s dvouletou přestávkou od roku 1990 může pokračovat.

Ukázalo se, že jsme stabilizovaná strana, zhodnotil předseda TOP

Dvanáct procent hlasů, které TOP 09 získala, znamenají proti roku 2010 pětiprocentní ztrátu. Podle lídra strany Karla Schwarzenberga však potvrzují, že TOP 09 skutečně patří do Poslanecké sněmovny, a nižší výsledek ho nepřekvapil. Novinářům řekl, že už když strana přijímala ministerstvo zdravotnictví, sociálních věcí a financí, kde se mělo šetřit, ztrátu voličů očekával. „Když člověk dělá nepříjemné věci, tak je za to trestán," dodával téměř vesele. Členové strany čekali na výsledky voleb v Michnově paláci v Praze a po většinu odpoledne pobývali se svými příznivci a s novináři. Jak sčítání hlasů postupovalo, měnily se i průběžné výsledky. V nejmenších okrscích ji volilo zhruba 10 % lidí, po hodině a půl se zdálo, že TOP 09 náleží necelých 9 % hlasů. Jakmile se však začaly připočítávat i vý-

sledky z Prahy, kde má TOP 09 vyšší podporu než v jiných krajích, čísla už jen narůstala. Nakonec strana získala 12 % hlasů a 26 mandátů a zdá se, že zůstane v opozici. „Úkol TOP 09 zůstává stále stejný. Budeme pokračovat v tom, co jsme dělali, i nadále," prohlásil místopředseda strany Jaromír Drábek. Podle něj existuje řada zákonů, které by TOP 09 mohla obhájit i v nové Sněmovně. Zmínil například podporu pěstounských rodin nebo zákon o společném sociálním pojištění manželů. „To je něco, co má smysl prosazovat a zatím jsem na to nezaznamenal žádné vyloženě negativní výhrady." Nestávalo se ale často, že by během sčítání někdo nahlas uvažoval, co by TOP 09 mohla prosadit v budoucí Sněmovně. Ať už ale členové TOP 09 k výsledkům voleb přistupovali jakkoli, velká část z nich váhala, jestli se vládu vůbec podaří sestavit. „Myslím, že to nebude lehké, poněvadž leckterým novým stranám stoupne úspěch do hlavy a budou si nárokovat víc, než je možné," předpokládal Schwarzenberg.

Okamura: Podpoříme kabinet, který bude pro obecné referendum

Překvapení ve volbách. Úsvit přímé demokracie Tomia Okamury, který podle průzkumů nejistě balancoval na pětiprocentní hranici, nakonec ve Sněmovně získal s téměř 7 % 14 mandátů. Lídr hnutí Okamura po sečtení výsledků novinářům ve volebním štábu na Občanské plovárně řekl, že Úsvit nemá ambici podílet se na vládě. Bývalému ministrovi dopravy Vítu Bártovi, který kandidoval v Plzeňském kraji, dveře do parlamentu zůstávají zavřené. „Překročili jsme hranici pěti procent, to je pro nás velký úspěch, i vzhledem k tomu, že naše hnutí mělo na kampaň nejméně financí ze všech stran. Vedli jsme pouze kontaktní a internetovou kampaň," řekl radostně Okamura poté, co přijel v doprovodu své přítelkyně Moniky a syna do volebního štábu. Vstup do Sněmovny označil za velký impulz a povzbuzení. Neopomněl zmínit ani prohru „politické mafie" či to, že po složení poslaneckého slibu opustí senátorské křeslo. Ještě v průběhu brzkého odpoledne, kdy osud hnutí ve Sněmovně nebyl vůbec jistý, se kandidátům mezi novináře ale příliš nechtělo. „Zatím spokojenost. Uvidíme ale podle výsledků z velkých měst," odpověděl nejistě tajemník Jan Zilvar a hned pospíchal za ostatními do salonku. Hnutí Úsvit se nemohlo jako některé dlouho zavedené strany spoléhat na volební bašty, do Sněmovny totiž kandidovalo vůbec poprvé. Teprve po páté hodině, kdy už byla sečtena podstatná část hlasů, se za pokřiku „Tomio, Tomio" a bouřlivého potlesku před novináři objevil celý Okamurův tým. Na otázku, co bude následovat po volbách, Okamura odpověděl, že Úsvit nevstoupí do žádné vlády. Podpoří prý ale jakýkoli kabinet, který bude chtít prosadit zákon o obecném referendu. „To není alibismus. Jsme pouze hnutí, my nerozdělujeme, ale naopak spojujeme," dodal za hlasité podpory svých příznivců. Velké napětí vyvolávalo očekávání, zda se do Sněmovny za Úsvit dostane i Vít Bárta, v minulém období faktický vládce strany Věci veřejných. Voliči v Plzeňském kraji ale rozhodli, že bývalý ministr dopravy, který ve funkci skončil kvůli údajnému podplácení svých stranických kolegů, do poslanecké lavice tentokrát nezasedne. V kuloárech se proslýchalo, že Bárta, který přes den sledoval sčítání hlasů v Plzni, po volebním neúspěchu do Prahy už ani nepřijede. Nakonec se ale v podvečer nečekaně ve štábu ukázal. „Nebyl jsem vykroužkován, neuspěl jsem asi o dvě stě hlasů. S Úsvitem budu i nadále pokračovat," řekl bezprostředně po příjezdu. Úsvit přímé demokracie Tomia Okamury získal celkem 6,88 % hlasů. Největší oblibě se hnutí těší mezi voliči ve Zlínském kraji, kde získalo dokonce přes 10 %, naopak nejmenší přízeň má u pražských voličů.

Akademie věd pořádá výstavu ke 100. výročí narození Otta Wichterleho

V budově Akademie věd na pražské Národní třídě po celý měsíc říjen probíhala výstava u příležitosti 100. výročí narození českého chemika Otta Wichterleho. Wichterle (1913-1998) je znám především díky svým převratným objevům na poli makromolekulární organické chemie, které vedly až ke zdokonalení měkkých kontaktních čoček a jejich celosvětovému rozšíření. Soubor archivních dokumentů a fotografií z osobního fondu Otta Wichterleho nechal návštěvníky nahlédnout do jeho pracovního i soukromého života. Wichterle započal svou vědeckou dráhu na Vysoké škole chemicko-technologického inženýrství v Praze a dále pokračoval za druhé světové války ve zlínském výzkumu Tomáše Bati. Po válce se pak zasloužil o reformu vysokoškolského studia chemie a návštěvníci výstavy si mohli na vlastní kůži vyzkoušet, zda by obstáli v rozřazovacím testu znalostí pro studenty prvního ročníku. Kvůli svým politickým názorům musel Wichterle v roce 1958 zanechat svých pedagogických aktivit na vysoké škole. Ve svém vědeckém bádání však neustal a pokračoval ve výzkumu makromolekulárních látek, především pak syntetického kaučuku a silonu. Na místě byly vystaveny originální vzorky z výzkumu hydrofilních gelů a kontaktních čoček a také první stroj na jejich výrobu. Wichterle se poté stal ředitelem Ústavu makromolekulární chemie, ale i ten musel z politických důvodů opustit. Nebál se projevovat své názory a hájit svá přesvědčení. Stál u zrodu manifestu Dva tisíce slov a byl jedním z jeho prvních signatářů. Wichterle se mohl opět zapojit do veřejného dění až po roce 1989 a krátce nato byl zvolen předsedou ČSAV. Osobně se zapojoval do projednávání klíčových otázek a podílel se na hladkém přerodu Československé akademie věd v Akademii věd ČR.

Poslání Václava Havla znovu ožívá, tentokrát ve Washingtonu

Náměstí absolventů na Georgetown University ve Washingtonu nese od 2. října českou stopu. Při ceremoniálu, kterého se účastnila například Dagmar Havlová, či bývalá ministryně zahraničních věcí USA Madeleine Albrightová, zde byl odhalen památník Václava Havla. Zákoutí s lípou a Demokratickou lavičkou navrhl prominentní český architekt a Havlův dlouholetý přítel Bořek Šípek. Byla to právě Albrightová, která pozvala československého prezidenta na návštěvu této univerzity již v roce 1990, krátce po pádu železné opony. Georgetown University se tak stala jedním z prvních míst, které Havel ve Spojených státech navštívil. Poté se sem vrátil ještě v roce 2005. Od počátku října, téměř pětadvacet let od první návštěvy, bude tuto spolupráci znázorňovat památník, nazvaný jasně: Václav Havel´s place.

Ten tvoří kulaté travnaté prostranství s menším, štěrkem vyplněným kruhem uprostřed. V tom je umístěn český národní strom – lípa – a dvě stoličky s opěradly. Vzadu se pak nachází malá kamenná zídka (Demokratická lavička) s plaketou. Oficiální otevření zajistila rozstřižením pásky Dagmar Havlová a slavnosti se účastnili také mnozí přední profesoři z Česka i zahraničí, například Tomáš Halík, bývalý Havlův poradce a profesor sociologie na Univerzitě Karlově. Uměleckou složku ceremoniálu obstarala zpěvačka Suzanne Vega, jež zazpívala svou píseň Horizon věnovanou právě Havlovi. Celá prezentace, financována českou ambasádou v USA, Knihovnou Václava Havla a spolkem Amerických přátel České republiky (AFoCR), je součástí festivalu Mutual Inspirations Festival 2013, během kterého budou ve Washingtonu k vidění mnohé Havlovy hry, filmy o jeho osobě a další události spojené s disidentskou tematikou. Slavnostnímu ceremoniálu předcházela debata s účelem prozkoumat poselství Václava Havla. Obstarali ji Madeleine Albrightová, Tomáš Halík, dále bývalý studentský aktivista Šimon Pánek a Angela Stentová, ředitelka oddělení pro eurasijská, ruská a východoevropská studia na GU. Zazněly tu vzpomínky na Havlovy přednášky o důležitosti svobody, svobody projevu a svobody účastnit se politického dění, vzpomínky na Havlovu úlohu v událostech roku 1989, ale také humorná epizoda o počátku jeho přátelství s Albrightovou, když ji Havel oslovil jako paní Fulbrightovou. Stentová, jak ji citují webové stránky univerzity v Georgetownu, ale vidí jeho jedinečnost ve vztahu ke studentům: „Při přednáškách se studentů vždy ptal na jejich názory na to, co se děje ve světě … zkuste jmenovat jednoho prezidenta jakékoli země, který by se takto obracel ke studentům, naslouchal jejich názorům, a který by je bral tak vážně, jako to dělal Havel."

Ze Slovenska

Jméno české velvyslankyně na Slovensku potvrzeno: Livia Klausová

Manželka bývalého prezidenta obdržela od slovenské strany tzv. agrément – smlouvu, která jí zajišťuje oficiální místo velvyslankyně v zemi. Zástupce tiskové mluvčí českého ministerstva zahraničí David Frouz serveru iDnes.cz sdělil, že k samotnému vyslání Klausové je potřeba pouze dokončení příprav v Praze. Velvyslankyní se pak stane až po předání pověřovacích smluv, které poputují do rukou slovenského prezidenta Ivana Gašparoviče. Klausovou, jež nyní pracuje v odboru střední Evropy ministerstva zahraničí, navrhl na pozici velvyslankyně prezident Miloš Zeman. Jeho spor s bývalým ministrem Karlem Schwarzenbergem, který v tomto kroku viděl odměnu Klausové za pomoc v Zemanově prezidentské kampani, ukončil pád vlády Petra Nečase a nástup kabinetu Jiřího Rusnoka. Funkce by se bývalá první dáma, původem ze Slovenska, měla chopit ještě v říjnu.

Ekonomika

Nový občanský zákoník slibuje zlepšení situace také pro spotřebitele

Ochrana spotřebitele je jedním z cílů, který si klade nový občanský zákoník platný od ledna 2014. Nejdůležitějšími novinkami jsou smluvní svoboda, ta byla až dosud limitována nepřehledností, dále jednotná úprava promlčecí doby s možností stanovení vlastní délky v případě shody obou stran. Zákoník přichází nově s pojmem slabší strana a její ochrana. Slabší stranou je osoba, která v hospodářském styku vystupuje vůči podnikateli mimo souvislost s vlastním podnikáním. Ta bude mít tedy možnost aktivně vstoupit do vyjednávání podmínek smlouvy, které nebude ovlivňovat pouze silnější strana. „Změny by mohly očistit jméno branže," řekl 17. října na tiskové konferenci věnované dopadům nového občanského zákoníku na finanční sféru Zdeněk Sluka, předseda představenstva Broker Trust. Od změn si totiž slibuje zlepšení situace na poli finančního poradenství, jež se na českém trhu nesetkává s důvěrou. Firmy poskytující tuto službu ponesou zákonnou odpovědnost za poskytované služby. Nový občanský zákoník se nesetkává pouze s pozitivním ohlasem, ale také velmi často s požadavkem o odložení ze strany jeho odpůrců. O změně zákoníku se hovoří již od roku 2000 a nahradí stávající po 50 letech. Občanskoprávní vztahy se tak sjednotí do jednoho právního předpisu a Česko se v oblasti zařadí mezi ostatní vyspělé evropské země. Tvůrci zákoníku do budoucna počítají s možností úprav, jejichž nutnost se projeví až po uvedení nového předpisu do praxe. Stále se ještě diskutuje nad zlepšením právní vymahatelnosti záruky soudní cestou, to je nyní velmi náročné a zdlouhavé a nevyplácí se spotřebiteli zejména u zboží s hodnotou nižší než 10 tisíc Kč.

Kurzovní lístek
31. 10. 2013 (střed)

EUR, 1 .....25.720
Kanada, 1 .....18.043
USA, 1 .....18.852

Kultura

Zemřel textař Zdeněk Rytíř, autor mnoha hitů

Ve středu 2. října zesnul ve věku 69 let textař, skladatel a hudebník Zdeněk Rytíř a to v důsledku vleklých zdravotních potíží. Trpěl problémy s dýcháním, které zhoršovalo jeho dlouholeté kouření. Věhlasu dosáhl Rytíř díky písním Zvonky štěstí či Dynamit, tvořil pro širokou škálu českých populárních zpěváků od Marty Kubišové po Michala Tučného. Zdeněk Rytíř se narodil 11. dubna 1944 v Táboře a poezii se začal věnovat během studia angličtiny a japonštiny na UK v Praze. Hrál na baskytaru a foukací harmoniku, účinkoval ve skupinách Mefisto, Blue Five či v doprovodném orchestru Golden Kids. Nejvíce ho proslavila textařská činnost. Překládal Boba Dylana, díky čemuž vznikla píseň Jako solnej sloup, se kterou zářil Petr Kalandra. Psal pro Karla Gotta, Martu Kubišovou, Lenku Filipovou, Petru Janů, Helenu Vondráčkovou či skupinu Olympic. Texty pro Michala Tučného se dočkaly knižního vydání Písničky pro posledního kovboje. Rád spolupracoval s Václavem Neckářem. „Kdyby nebyl Zdeněk Rytíř, tak by nebyl Neckář, protože on byl opravdu můj dvorní textař. První věc mi napsal v roce 1965, což byla Šalalalali a poslední desku Oči koní jsme spolu natočili v roce 2005. V jeho tvorbě byly balady nejsilnější," vyjádřil se k nešťastné události sám Neckář. Aktivně tvořil Rytíř dlouho, z jeho nových počinů je nejznámější znělka k seriálu Pojišťovna štěstí „Den, kdy se vrátí láska k nám". Podle Ochranného svazu autorského vytvořil přes tisíc textů. Zanechal po sobě manželku Helenu a tři děti.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František svěřil lidstvo pod ochranu Panny Marie

Za účasti více než 100 tisíc věřících vyvrcholil v neděli 13. října 2013 dopoledne v Římě Den mariánské úcty. Akce se konala na výroční den posledního zjevení Panny Marie Fatimské, k němuž došlo 13. října 1917. Z tohoto důvodu byla do Říma převezena socha Matky Boží z Fatimy. Již v sobotu odpoledne se konalo na náměstí před bazilikou sv. Petra velké procesí a růžencová pobožnost za účasti Svatého otce. Celou noc pak socha strávila na římském poutním místě Panny Marie Božské lásky. K modlitbám se připojily další mariánské svatyně z celého světa: nazaretská Bazilika Zvěstování, polská Čenstochová, brazilská Aparecida, francouzské Lurdy či belgické Banneux. Ráno byla opět socha Panny Marie převezena ke sv. Petru.

Během nedělní mše svaté se papež František zamýšlel nad třemi tématy: Bůh překvapuje, Bůh žádá věrnost a Bůh je naše síla. *„Bůh nás překvapuje; v chudobě, ve slabosti, v pokoře se nám zjevuje a dává nám svou lásku, která nás vykupuje, uzdravuje nás a dává nám sílu. Taková je i zkušenost Panny Marie,"* uvedl papež František, podle něhož toto Boží překvapení vyžaduje věrnost ze strany věřících: *„Ptám se: Jsem křesťanem jen nárazově, nebo jím jsem stále? Kultura provizorního a relativního vstupuje také do způsobu prožívání naší víry. Bůh nás žádá, abychom mu byli věrní, každým dnem, v našich všedních skutcích, a dodává, že i když mu občas nejsme věrní, on je stále věrný a ve svém milosrdenství nám neustále podává ruku, aby nás pozvedl a povzbudil. Abychom tak znovu nastoupili na cestu, vrátili se k němu a řekli mu o své slabosti. On nám dá sílu."*

Po mši svaté svěřil papež František lidstvo pod ochranu Panny Marie Fatimské: *„Jsme si jisti, že každý z nás je v tvých očích cenný a že ti není cizí nic z toho, co je v našich srdcích. Nechováme se dosáhnout tvým něžným pohledem a dostává se nám útěšného pohlazení tvého úsměvu."*

Východní biskupové jednali v Košicích o kultuře a evangeliu

Církev si je vědoma potřeby dialogu s kulturami evropského kontinentu. Setkání s Kristem vytváří kulturu života; tato témata otevřeli evropští katoličtí biskupové východního ritu, kteří se na pozvání tamějšího řeckokatolického biskupa Mons. Milana Chautura CSsR sešli ve dnech 17. – 20. října 2013 v Košicích.

Třicítka katolických biskupů východního obřadu se zabývalo otázkou vztahu evangelia a kultury. Během čtyř dnů zazněly příspěvky např. emeritního prefekta Kongregace pro evangelizaci národů kardinála Jozefa Tomka, sekretáře Kongregace pro východní církve Mons. Cyrila Vasiľa nebo apoštolského exarchy katolíků byzantského ritu v Řecku Mons. Dimitrije Salachase. Jezuita Juraj Dufka přenášel o propojení umění a evangelizace.

Akce se konala u příležitosti 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Slovensko. *"Chceme připomenout křesťanské kořeny Evropy, v hlubokém přesvědčení o aktuálnosti odkazu svatých Cyrila a Metoděje,"* uvádí biskupové v závěrečném poselství, a pokračují: *„Evropská civilizace a kultura nemůže bez spásonosného Kristova evangelia vybudovat pevnou lidskou společnost, založenou na etických a morálních hodnotách a na rodině, což garantuje spravedlnost a mír mezi národy. Kultura bez Boha vede člověka k zoufalství a k smrti. Hájíme kulturu života a naděje: kulturu, která by byla schopná obejmout člověka ve všech jeho rozměrech a vytvářet bratrství, lásku, přátelství a solidaritu, především k chudým, emigrantům a opuštěným. Kultura hodná svého jména je ta, která obsahuje uctívání Boha, Boha, který miluje člověka. Každého člověka, za něhož položil svůj život a zvítězil nad smrtí svým slavným zmrtvýchvstáním."*

Poselství dále připomíná současné evropské problémy a uvádí, že krize není na prvním místě ekonomického rázu, nýbrž duchovního. *„Potřebujeme Boha, abychom znovu našli smysl naší existence na této zemi. Nikdo nemůže nést svůj kříž sám, nýbrž pouze s Bohem a s bratry a sestrami. Chceme proto zdůraznit, že Kristus není vzdálený našim záležitostem. Prosí nás, abychom mu důvěřovali. V našich životních záležitostech v něm nacházíme skálu, o kterou se můžeme opřít,"* píší biskupové.

Účastníci setkání společně recitovali vyznání víry, které papež Jan Pavel II. uvedl v encyklice o svatých Cyrilovi a Metodějovi *Slavorum apostoli*. Na programu bylo též setkání s latinským košickým biskupem Bernardem Boberem nebo s primátorem města Richardem Rašim a návštěva výstavy byzantského umění, kterou pořádala tamější teologická fakulta.

Příští setkání katolických biskupů východního ritu se bude konat 23. – 26. října 2014 ve Lvově na Ukrajině.

Čeští a slovenští biskupové se setkali na Vranově u Brna

Ve dnech 22. – 24. října 2013 se ve Vranově u Brna konalo společné zasedání České biskupské konference (ČBK) a Konferencie biskupov Slovenska (KBS). Podobné setkání se v krátké historii obou samostatných konferencí uskutečnilo šestkrát, naposledy v roce 1998. Při této události nechybělo na tři desítky členů jednotlivých konferencí a přítomni byli i apoštolští nunciové obou republik: G. Leanza a M. Giordana.

Ve společné části se biskupové věnovali především otázkám z oblasti vztahů státu a církve, bilancovali uplynulých dvacet let a zabývali se nejbližšími pastoračními úkoly.

Česká biskupská konference se při jednání mj. věnovala významné události příštího roku, kterou je cesta českých a moravských biskupů do Říma. Vydají se sem v polovině února 2014 a v rámci této pravidelné návštěvy „ad limina" se také setkají s papežem Františkem.

K 20. výročí Mezinárodního roku rodiny, který pro rok 1993 vyhlásila OSN, chce katolická církev přispět řadou aktivit, které mají nabídnout aspekt významu rodiny v pohledu církve. Stěžejní událostí se v tomto směru stane Národní pouť rodin na konci srpna 2014 ve Žďáru nad Sázavou. I toto patřilo mezi zde reflektovaná témata. Stejně tak tomu bylo s otázkou probíhajícího majetkového narovnání, kdy byl zhodnocen jeho dosavadní průběh a projednán statut analytické skupiny jako nástroje pro kontrolu zodpovědného nakládání s financemi.

Stejně tak tomu bylo v případě chystané série lokálních akcí, především modliteb za oběti válečného utrpení jako připomínky výročí začátku první světové války.

K blížícímu se 15. výročí existence duchovní služby ve věznicích se připravuje podpis aktualizované smlouvy pro práci v této oblasti, kde úspěšně spolupracují zástupci všech církví sjednocených v Ekumenické radě církví. Rovněž tato informace patří k výstupům z jednání.

Veřejnost se mohla se všemi biskupy setkat při slavnostních bohoslužbách v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla nebo poutním chrámu Narození Panny Marie na Vranově u Brna.

V závěru již skončeného setkání se předsedové obou biskupských konferencí, kardinál Dominik Duka a arcibiskup Stanislav Zvolenský, shodli na tom, že i když se jako předsedové ČBK a KBS pravidelně setkávají, společné jednání všech biskupů přispělo ke vzájemnému obohacení i prohloubení přátelských osobních kontaktů a má také rozměr svědectví o aktuální situaci v životě církve obou států.

Podle zpráv České biskupské konference

Otec biskup Václav Malý v Chicagu

Na své pastorační cestě po českých misiích ve Spojených státech zavítal také do Chicaga ve dnech 24. - 27.října 2013 pražský světící biskup Mons. Václav Malý, který byl po biskupu Petru Esterkovi pověřen Českou biskupskou konferencí duchovní péčí o české katolíky žijící v cizině.

V první den své návštěvy ve čtvrtek 24.října se vydal po stopách českých katolíků v Chicagu. Jak známo, mezi dvěma světovými válkami bývalo Chicago označováno za druhé největší české město po Praze. Žilo zde na 450 tisíc Čechů a Slováků. Katolíci v oblasti Velkého Chicaga měli 12 českých a 9 slovenských farností se svými kostely, farními školami, kulturními domy a dalším příslušenstvím. Postupem času tyto farnosti přecházely do rukou jiných národností. Některé kostely byly i zbourány, jiné prodány, mnohé slouží věřícím jiných etnik do dneška. Potom navštívil kostel sv. Anežky české v Chicagu, zastavil se u kostela sv. Víta a okružní cestu ukončil v kostele sv. Prokopa. Z dalších památek na čechy v Chicagu projel Čermákovou třídou, prohlédl si sochu Blanického rytíře od českého sochaře Albína Poláška, která se nachází v areálu Chicagské university a je věnována památce presidenta T. G. Masaryka a při prohlídce panoráma města Chicaga z poloostrova, který vybíhá do Michiganského jezera a kde se nachází Planetárium se zastavil u sochy českého žurnalisty a vlastence Karla Havlíčka Borovského. V městě samotném si prohlédl chicagskou katedrálu Nejsvětějšího jména Ježíš a z observatoře jednoho z nejvyšších mrakodrapů John Hancock, odkud byla díky mimořádné viditelnosti desítky kilometrů nádherná vyhlídka na celé Chicago a nedozírné pláně Michiganského jezera. Odpoledne se biskup Malý zúčastnil voleb do Poslanecké sněmovny parlamentu ČR na Generálním konzulátu a krátce se setkal s generální konzulkou ČR paní Ing. Danou Huňátovou. Den ukončil večerní mši svatou a adorací v České misii a potom ještě shédl videozáznam dramatizace Živého Betlému z loňských vánoc.

V pátek 25.října dopoledne otec biskup odjel do benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle. Klášterem jej provázel Fr. Odilo Crkva, OSB, rodák z Brtnice u Jihlavy. Biskup Malý se také setkal s opatem kláštera Austinem G. Murphy, zúčastnil se poledních chórových modliteb a oběda v klášterní komunitě. Potom navštívil areál zdejší Benediktinské univerzity i místo, kde stávala Panna Maria v Exilu, jejíž socha byla po revoluci převezena do Prahy. Návštvu opatství ukončil modlitbou na klášterním hřbitově, kde jsou pochováni i dva poslední čeští misionáři pro krajany žijící v Chicagu, oba původně benediktini z pražského Břevnova Fr. Vojtěch vít, OSB a Fr. Maurus Pouček, OSB. V odpoledních hodinách byl otec biskup v České misii seznámen Mons. Hladíkem s činností této misie, duchovními i kulturními aktivitami, agendou a hospodařením misie i s redakcí časopisu Hlasy národa. Den opět vyvrcholil večerní mší svatou. Tentokrát to byla školní mše svatá pro děti z českých rodin, které také navštěvují misijní českou sobotní školu, kde se kromě náboženství vyučuje také český jazyk a vlastivěda. Letos jich je do této školy přihlášeno více než dvacet. Na závěr dne jsme si opět promítli videozáznam, tentokrát pašijových her, které se hrály v České misii při otevření nového kostela v roce 2009.

V sobotu 26.října dopoledne navštívil biskup Malý Art Institute of Chicago – Umělecké muzeum, kde si se zájmem prohlédl především sbírky starověkého a orientálního umění. Potom následoval oběd s generální konzulkou ČR v Chicagu Ing. Danou Huňátovou. Odpoledne se se zúčastnil na generálním kunzulátu ČR v Chicagu

slavnostní oslavy nadcházejícího státního svátku 28.října, kde byl též přítomen velvyslanec ČR ve Spojených státech Petr Gandalovič z Washingtonu DC. V 6.30 večer sobotní den vyvrcholil slavnostní mší svatou v kostele České misie, které se zúčastnil též pan velvyslanec Gandalovič a asi stovka věřících. S ocem biskupem Václavem Malým koncelebroval český misionář Mons. Dušan Hladík a jako host slovenský misionář Fr. Kristián Libant. Otce biskupa přivítala skupina farníků v moravských krojích. Liturgie sledovala texty 30. neděle liturgického mezidobí a otec biskup se ve své promluvě věnoval výkladu evangelního úryvku o farizeovi a celníkovi v chrámu. Na závěr mše sv. poděkoval otec biskup českému misionáři i všem věřícím za uchování víry i českého jazyka v americkém prostředí a za veškerou činnost na poli církve i kultury. Po mši svaté následovalo přátelské posezení v klubu misie, kterého se opět zúčastnil i pan velvyslanec Gandalovič a kolem šedesáti farníků. Živě se debatovalo o čerstvých výsledcích parlamentních voleb v ČR a oba hosté potom odpovídali na různé dotazy přítomných. Veřící se zajímali o náboženský život ve staré vlasti i o činnost různých českých misií ve světě. Zazněl i dotaz na kněžské povolání Otce biskupa i dotaz ohledně kněžských povolání v současné České republice. Zájem byl i o informace ohledně víry dnešní mládže ve staré vlasti a zazněly i otázky historicé týkající se sametové revoluce v roce 1989, kde byl biskup Malý jednou z vůdčích osobností. Beseda se protáhla asi do 10 hodin večer.

Den Páně – neděli 27.října Otec biskup zahájil opět farní mši svatou v 10.30, v jejímž úvodu zástupci misie předali otci biskupovi jako dar pektorál, který je miniaturou Kristova kříže visícího nad hlavním oltářem katedrály Nejsvětějšího jména Ježíšova v Chicagu. Podobné kříže nosí při pontifikálních bohoslužbách i místní arcibiskup a všichni zdejší světící biskupové. Přivítání Otce biskupa tentokrát přednesla Darina Arvajovičová, původem ze Slovenska, která připomněla, že v České misii v Chicagu žijí Češi a Slováci stále jako jedna velká rodina. S otcem biskupem mši svatou koncelebroval opět Mons. Hladík a z opatství sv. Prokopa přijel Fr. Odilo Crkva. OSB. Nedělní mše sv. se zúčastnila též generální konzulka ČR v Chicagu Ing. Dana Huňátová a její kolegyně konzulka Dott. Milana Líčková a opět asi stovka věřících, mezi nimi řada mladých rodin s dětmi. Po mši svaté následoval nedělní oběd v klubu misie a po něm opět přátelská beseda. Odpoledne se biskup Malý s Českou misií rozloučil a odletěl zpět do vlasti.

Mons. Dušan Hladík

Jeden den v očistci

Očistec, duše v očistci... To je svět, který je nám, lidem putujícím ohraničeným životem k věčnosti, téměř neznámý. Ale je vskutku tak úplně neznámý?

Písmo svaté se několikrát zmiňuje o existenci místa, kde po smrti duše žijí a očišťují se, aby mohly dosáhnout plnosti (2 Mak 12,38-45; Mt 5,22-26; Mt 12,32; 1 Kor 3,10-15; 1 Petr 3,18-20; 1 Petr 4,6). *Katechismus katolické církve* učí: „Ti, kdo umírají v Boží milosti a přátelství, ale nejsou dokonale očištěni, i když jsou si jisti svou věčnou spásou, jsou po smrti podrobeni očišťování, aby dosáhli svatosti nutné ke vstupu do nebeské radosti." (KKC 1030)

Někteří svatí obdrželi milost spatření očistce. Například sv. sestra Faustyna popisuje onu zkušenost ve svém *Deníčku:* „Uviděla jsem anděla strážce, který mi řekl, abych šla za ním. Za chvíli jsem se ocitla na zšeřelém místě naplněném ohněm a v něm bylo mnoho trpících duší. Tyto duše se velice vroucně modlí, ale pro ně samé to nemá žádný účinek, jim můžeme pomoci jen my. Plameny, které je pálily, mě nezasahovaly. Můj anděl strážce se mi nevzdaloval ani na chvíli. Zeptala jsem se těch duší, čím trpí nejvíce. A odpověděly mi shodně, že nejvíce trpí touhou po Bohu. (...) Uslyšela jsem hlas, který řekl: »Mé milosrdenství to nechce, ale spravedlnost nařizuje.«" (D 20) Svatá Kateřina Janovská ve svém *Traktátu o očistci vypráví* o tom, co viděla: „Duše některých zemřelých se vůči dokonalé svatosti Boha cítí tak špinavé a nehodné přiblížení se k Němu, že se samy podrobují nepopsatelně velkému, ale očišťujícímu utrpení. I přesto jsou šťastné, protože vědí, že jsou spaseny."

Svatý Otec Pio řekl kdysi svému duchovnímu synovi P. Dominiku Labellartemu, zakladateli čtyř institutů zasvěceného života: „Synu, je lepší celý život v nejhorších trápeních než jeden den v očistci."

Bratr Daniel

Mezi ty, kterým bylo dáno poznat očistec, patří také bratr Daniel Natale, kapucín, který zemřel roku 1994. V červenci

Otec Pio s bratrem Danielem Natale

2012 byl v San Giovanni Rotondo zahájen jeho beatifikační proces.

Michele - takové jméno mu vybrali rodiče při křtu - se narodil 11. března 1919 v San Giovanni Rotondo jako čtvrté dítě ze sedmi sourozenců. Ukončil sotva tři třídy základní školy. Jako dítě pomáhal rodičům v práci na poli. Na slavnost Ducha Svatého 4. června 1933 se vydal do kláštera, aby se tam zúčastnil mše svaté, popřál k svátku tamějšímu představenému kláštera a dostal od něj požehnání před vstupem do nižšího semináře bratří kapucínů. V sakristii potkal Otce Pia. Jeho překvapení a radost neměly konce, poněvadž Otec Pio už dva roky nebyl v kontaktu s věřícími. Obdržel tehdy od něj zvláštní požehnání na cestu do života v řádu.

Když se dostal do Vica del Gargano, ukázalo se, že tam už žádní seminaristé nejsou. Strávil tedy v klášteře více než devět měsíců jako postulant, poté ho poslali do Foggie. Otec provinciál chtěl mladého postulanta vyzkoušet a dal mu ke čtení život sv. Konráda z Parzhamu. Patnáctiletý chlapec knížku přečetl jedním dechem a poté stál před provinciálem, který se ho na ni vyptával. Otec Bernardo d' Apicella byl zaskočen chlapcovou bystrostí a nabídl mu, aby se nachystal k odjezdu, když se uvolnilo místo v semináři. Na to uslyšel odpověď: „Ne, otče, chci být obyčejným bratrem! Přišel jsem do kláštera, abych se stal svatým, a když jsem četl život svatého Konráda, porozuměl jsem, že není nezbytně třeba být knězem, abych mohl být svatým."

V roce 1935 vstoupil do noviciátu a dostal jméno Daniel. O rok později složil časné sliby a v roce 1940 sliby věčné. Během druhé světové války pracoval v provinční kurii bratří kapucínů ve Foggii jako kvestor a kuchař. V roce 1943 během bombardování pomáhal raněným, pohřbíval mrtvé, zachraňoval sakrální předměty. Po válce pomáhal potulujícím se vojákům. V roce 1952 se na klinice *Regina Elena* stala nezvyklá událost, která měla značný vliv na další život bratra Daniela.

Na klinice

Co se stalo na klinice Regina Elena? Bratr Daniel už delší dobu pociťoval bolesti břicha. Šel tedy k lékaři a nechal se prohlédnout. Stanovená diagnóza byla nejhorší možná: měl rakovinu sleziny, což v té době znamenalo rozsudek smrti. S tou smutnou zprávou přišel k Otci Piovi, který mu řekl: „Nech se operovat." Odpověděl: „To nemá smysl. Lékař mi nedal žádnou naději. Vím, že umřu." Na to Otec Pio: „To není důležité, co ti řekl lékař." Poslal ho na konkrétní kliniku ke konkrétnímu lékaři a řekl mu: „Neboj se, já budu stále s tebou." A pronesl to s takovou silou a přesvědčením, že bratr Daniel se okamžitě vypravil do Říma a našel doporučeného profesora Riccarda Morettiho. Lékař zpočátku s operací nesouhlasil, protože si byl jistý, že ji pacient nepřežije. Konečně však pod vlivem nějakého vnitřního impulzu se rozhodl, že to zkusí. Operace proběhla dalšího dne ráno. Bratr Daniel i přes podání narkózy zůstal při vědomí. Pociťoval velikou bolest, ale nedával to najevo, přímo spokojený, že může své utrpení obětovat Ježíši. Zároveň měl dojem, že bolest, kterou zakouší, stále více očišťuje jeho duši od hříchů. Jednu chvíli vnímal, že usíná... Lékaři potvrdili, že po přežité těžké operaci pacient upadl do hlubokého spánku. Setrval v něm přes tři dny. Bohužel po třech dnech zemřel. Byl vypsán úmrtní

list. Shromáždila se rodina, aby se modlila za zemřelého... Ale po několika hodinách k překvapení shromážděných se mrtvý náhle vrátil do života.

Dvě hodiny očistce

Co se dělo s bratrem Danielem v průběhu těch několika hodin? Kde pobývala jeho duše? Tady je jeho vlastní odpověď: „Ocitl jsem se před trůnem Božím. Viděl jsem Boha, ale ne jako přísného soudce, ale jako Otce, milosrdného a plného lásky. Tehdy jsem pochopil, že se Pán o mě staral od první do poslední chvíle mého života a miloval mě tak, jako bych byl jediným existujícím stvořením na zemi. Uvědomil jsem si však, že jsem tu nekonečnou Boží lásku neoplácel... Byl jsem odsouzen na dvě až tři hodiny očistce. Jak to? - ptal jsem se sám sebe - jenom dvě tři hodiny? A potom budu moci zůstat navždy u Boha - věčné lásky? Poskočil jsem radostí a cítil jsem se vyvoleným. (...)

Pociťoval jsem ukrutnou a intenzivní bolest, aniž jsem věděl, odkud pochází. Smysly, které nejvíc urážely Boha na tomto světě: oči, jazyk... pociťovaly největší trápení, a byla to neuvěřitelná trápení, protože v očistci duše vnímá tak, jako by měla tělo... Neuběhlo ani pár chvil tohoto utrpení, a mně se zdálo, že už uběhla věčnost. (...)

Napadlo mě, že půjdu k jednomu svému spolubratrovi, řeknu mu, že jsem v očistci, a poprosím ho, aby se za mě modlil. Ten spolubratr byl udivený, poněvadž slyšel můj hlas, ale neviděl mě. Zeptal se: »Kde jsi? Proč tě nevidím?« (...) Teprve potom jsem si uvědomil, že nemám tělo. Spokojil jsem se aspoň s tím, že jsem důrazně opakoval, aby se za mě modlil, a odešel jsem.

Jak to? - říkal jsem si sám pro sebe - copak to neměly být jen dvě až tři hodiny očistce?... Uplynulo už přinejmenším tři sta let! Tak se mi alespoň zdálo. V jednu chvíli se mi ukázala Panna Maria, kterou jsem úpěnlivě prosil a žádal: »Ó nejsvětější Panno Maria, Matko Boží, vypros mi u Boha milost, abych se mohl vrátit na zem, abych tam mohl žít a pracovat už jen z lásky k Němu!« Všiml jsem si, že je přítomný i Otec Pio, a prosil jsem ho také: »Pro tvoje strašné utrpení, pro tvoje blahoslavené rány, Otče Pio, přimluv se za mě u Boha, aby mě zbavil těch plamenů a daroval mi milost odbýt si očistec na zemi.« Pak už jsem nic neviděl, ale uvědomoval jsem si, že Otec Pio hovořil s Pannou Marií. Za nějakou dobu se mi znovu ukázala Panna Maria... Sklonila hlavu a usmála se na mě. Přesně v tu chvíli jsem se vrátil do svého těla. Prudkým pohybem jsem strhl prostěradlo, jímž jsem byl přikryt. Ti, kdo u mě bděli a modlili se, poděšeni vběhli do dveří, hledali ošetřovatelky a lékaře. Za chvíli byla na nohou celá klinika. Všichni si mysleli, že jsem nějaké zjevení."

Dalšího dne ráno bratr Daniel sám vstal z lůžka a usedl do křesla. Bylo sedm hodin. Lékaři obvykle přicházeli kolem deváté. Avšak toho dne doktor Riccardo Moretti, ten, který vlastnoručně vypsal úmrtní list bratra Daniela, přišel do nemocnice dříve. Zastavil se před bratrem Danielem a se slzami v očích řekl: „Ano, teď už věřím; věřím v Boha, věřím v církev..." Doktor Moretti byl dříve nevěřící. Není přesně známo, co se v jeho životě stalo právě té noci. Ví se jen to, že nezamhouřil ani oka a že to pro něj byla hrozná noc, během níž započala jeho úplná vnitřní proměna. Podobně jak Tomáš se z nevěřícího stal věřícím člověkem.

Bratr Daniel potom skutečně až do konce života prožíval svůj očistec na zemi. To si přece sám vybral. Své sestře Felicii na sklonku života pověděl: „Sestro moje, už čtyřicet let nevím, co znamená cítit se dobře!"

Nepromarnit příležitost

Jaké poučení pro nás plyne z vyprávění bratra Daniela? Tento řeholník, kapucín, si vybral mnoho let utrpení na zemi místo několika hodin očistce po smrti. Nikdy nelitoval této záměny, dokonce se cítil oceněn, že to v jeho případě bylo možné. Berme v úvahu, že bratr Daniel neměl těžké hříchy, protože takové hříchy přerušují kontakt s Bohem a znemožňují cestu ke spáse. Pykal za hříchy lehké, především za drobná porušení slibu chudoby. Z toho plyne první závěr: utrpení očistce jsou značná, a dokonce za lehké hříchy je třeba dávat zadostiučinění - buď na zemi, nebo v nesrovnatelných bolestech po smrti. **Nemáme tedy bagatelizovat lehké hříchy, ale snažit se jich nedopouštět, zpovídat se z nich a přinášet za ně pokání.** Často symbolické pokání, které kněz uděluje po vykonané zpovědi, je víceméně vybídnutím k dalšímu pokání. Z životních těžkostí a trápení můžeme učinit poklad, pokud je přijímáme a obětujeme Bohu jako zadostiučinění za hříchy své a svých bližních. Každé utrpení obětované Bohu s vynahrazujícím záměrem činí očistec snesitelnějším - náš v budoucnu nebo někoho zemřelého nyní, záleží na záměru.

Bratr Daniel potvrdil ještě jednu důležitou věc: **„To, co působí největší bolest v očistci, to není jenom oheň, i když je intenzivní, ale pocit vzdálenosti od Boha a vědomí toho, že na zemi bylo dost prostředků k tomu, jak se nedostat do očistce, ale nebyly využity."**

Duše se vždy, když hřeší, vzdaluje od Boha. Ten pocit vzdálení poté, když hned po smrti duše zakusila jeho dobrotu, lásku a touhu, způsobuje, že duše trpí nevyslovitelným steskem po Bohu, který je láska. Ale nemůže se k Němu přiblížit, pokud se neočistí.

Bůh nám dává všechny prostředky k tomu, abychom byli svatí, to znamená, abychom žili poblíž Krista, ve sjednocení s Ním. Jde především o modlitbu a svátosti, přijímání slova Božího a učení církve, o hledání Boží vůle a její uskutečňování v životě.

Hříchy, to není jen zlo, které jsme způsobili, ale také dobro, které jsme zanedbali, především dobro, které se týká spásy naší duše. Po smrti budeme souzeni také proto, že jsme nevyužili pomoci, kterou nám Bůh nabízel, a zkušenost bratra Daniela praví, že to bude pro nás příčinou obrovské lítosti nad sebou, že jsme na zemi žili tak nerozumně.

Přinášet pomoc

Bratr Daniel, když přebýval v očistci, hledal pomoc u žijícího spolubratra. Tento fakt nám připomíná skutečnost, že **duše v očistci potřebují naši pomoc.** Nauka církve týkající se tohoto tématu je následující: „Církev již od prvních dob uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou oběť, aby - očištěni - mohli dosáhnout blaženého patření na Boha. Církev také doporučuje almužny, odpustky a kající skutky za zemřelé: »Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně...«" (KKC 1032)

Musíme pamatovat na duše našich zemřelých a vůbec na duše trpící v očistci. Ponechávat je tak hrozně trpící, bez pomoci? Obětujme jim naši pomoc v takové podobě a tak horlivě, jak bychom chtěli, aby nám bylo pomáháno po naší smrti.

Sestra Anna z Institutu apoštolek Ježíše Ukřižovaného
Podle Milujcie się! 4/2012

Kde hoří oheň lásky

Co nás učí církev o očistci

Nedá se vůbec tvrdit, že by dnes zvěstování o očistci, o ubohých dušich bylo věnováno přehnaně mnoho prostoru. To bývalo v mnohých obdobích církevních dějin. Tato období jsou dávno pryč.

Právě tak není možné stanovit, jestli byla řeč o očistci zvláště obsažná. Je ovšem pravda, že nám Písmo svaté nepodává žádné podrobné zprávy, a církev sama má snahu poznat pravdu a teologicky ji proniknout. Toto cítí kazatelé: Obávají se tohoto tématu, a když se mu nemohou vyhnout, pak se spokojí spíše všeobecně pojatými výklady. V pohřební liturgii se většinou zůstává u myšlenek rozloučení a poděkování, ale už méně u doporučované pomoci modlitbou a mší svatou. Smělé myšlenky o vzkříšení mrtvých přispívají ke znejistění a soukromá zjevení jsou vždycky velmi závislá na důvěře.

Tak se zdá, že nebude zbytečné znovu se přiklonit k teologii očistce, už také s ohledem na Rok víry. Pokusme se nejprve vylučovací metodou stanovit, co očistec není:

Není to označení místa

Když se mluví o místu očišťování („purgatorium") pak se tím samozřejmě nemyslí žádné zeměpisné místo: na žádné mapě není vyznačené. Považují stále za pevné, že existuje nějaké očišťování, je to také v tridentském vyznání (DH 1867), ale jde přitom o „duchovní" místo...

Žádný fyzický oheň

Mělo by se také mít na paměti, že to není fyzický oheň, kterým trpí ubohé duše v tomto „stavu mezidobí" (až do vzkříšení těla), kdy nemají žádné tělo. Samozřejmě chápeme obtíž výtvarných umělců, jak zobrazit čistě duchovní pravdu, a tak vidíme v jejich dílech strašlivé plameny, které trápí těla oněch ubožáků – nejinak než v samotném pekle. Víra ale nesmí spočívat v tomto často nedobrém realismu.

Žádné časově omezené peklo

Očistec se liší od pekla nejen stupněm a není „peklem v malém" nebo „časově omezeným peklem". Proč? Smysl je úplně jiný: V pekle se jedná o trest, který si lidé sami připravili, a o odplatu, v očistci jde o očištění a polepšení.

Je to oheň lékařského a pedagogického druhu, vždyť Bůh zůstává pro tyto duše lékařem a vychovatelem. Tady na místě očistného procesu platí slova sv. Jeronýma: „Boží tresty jsou léky", a jiní církevní otcové mluví proto o „chytrém ohni" (ignis sapiens), který neničí, nýbrž očišťuje. V pekle naproti tomu je očištění zavržených vyloučeno.

Vědomí spásy

Musí se vzít v úvahu ještě jeden důležitý rozdíl: V pekle není žádná naděje. Je to „místo" zoufalství. Ubohé duše v očistci ale mají jistotu dobrého konce, takzvanou jistotu spásy, protože jednou - „kdy" a „za jak dlouho" je jim ovšem utajeno - opustí místo očišťování a nebe se jim otevře. Mají také jednu velkou přednost před námi, kteří jsme ještě na zemi: už nemohou hřešit. Nemohou už ztratit stav milosti, což se jinak může stát všem v „bojující církvi". Samotní světci se ještě mohou stát hříšníky. Pro nás platí po všechen čas: „Pracujte s úzkostlivou bázní o to, abyste došli spásy!" (viz Flp 2,12) V očistci už tento strach odpadá.

Duše v očistci se modlí za nás

Nakonec nesmíme přehlédnout toto: Duše v očistci mohou působit dobro jiným, i když samy pro sebe už dobro vykonat nemohou. V očistci nechybí láska, ani láska k bližnímu, takže nejenom mohou přijímat přímluvy jiných, ale samy mohou být přímluvci - za nás, kteří jsme „ve dne v noci" v boji. II. vatikánský koncil poukazuje zvláště na toto společenství dobra, protože jednota pozemských poutníků s bratry, kteří zesnuli v pokoji Kristově, se posiluje spoluúčastí na duchovních dobrech. My se modlíme za ně a oni se modlí za nás: Skrze jejich bratrskou starost tedy dostává naše slabost bohatou pomoc, (viz LG 49)

Žádné požadavky

Musíme se ještě krátce zastavit u slova „pokoj Kristův", protože duše v očistci jsou skutečně v pokoji. Je to opravdová spokojenost, která je naplňuje, nezkalené přitakání k Bohu a ke všemu, co Bůh působí, také ke svému vlastnímu, bolestnému stavu. Jejich ano nespočívá nakonec jenom v poznání, že mohou dělat něco dobrého; je to souhlas s pokáním. Je to takové smýšlení o pokání, jaké vyslovil jeden z lotrů na kříži: „Nám se děje po právu, dostáváme to, co jsme zasloužili za naše činy." (Lk 23,41)

V očistci není žádné reptání, žádná vzpoura, žádné požadavky, žádná žaloba a obviňování, žádná sebelítost. V pekle je tomu úplně jinak! Tyto duše jsou „v lásce" a vědí a chtějí, aby jejich láska dosáhla takové dokonalosti, jaké nedosáhly na zemi. Očištění se provádí ode všech zbytků sobectví, od každého zaujetí pro sebe. Vyzrávání probíhá jako u plodů, které „dodatečnými opatřeními" dosahují plné kvality.

Cožpak světci si dokonce nežádali o utrpení? „Utrpení - já o ně žádám!" řekla sv. Terezie od Dítěte Ježíše a pokračovala: „Božský plameni, ty sladká taviči peci! Ve tvém ohni přijímám svůj pobyt..."

Žízeň po Bohu

A teď jsme také v situaci, kdy můžeme lépe pochopit podstatu tohoto ohně a těch muk v očistci. Jestliže je situace duší v očistci situací lásky, pak můžeme mluvit o ohni lásky podle našich vlastních proseb: Rozněť v nás oheň své lásky! To se už tedy stalo, ale s tím je také spojeno utrpení lásky.

Láska je totiž vždycky zaměřená k cíli, touží po přítomnosti toho, koho miluje, po spojení s ním. Touha lásky je vždycky nutně spojena s tím „ještě ne" - a s nejistotou, kdy dojde svého naplnění. Jsem nemocná z lásky, říká nevěsta ve Velepísni, protože postrádá a nemůže obejmout toho, koho její duše miluje, (srv. Pís 5,8)

Každý milující má tuto zkušenost: Bez utrpení se nežije v lásce. *(Následování Krista* III, 5,33) Nic není tak bolestné, jako nepřítomnost toho, koho milujeme. Bůh je sice v očistcovém ohni přítomný a blízký duši, ale nejde přitom o pociťovanou a vnímanou přítomnost nebo blízkost. Tak se vyjadřuje utrpení duší v očistci slovy: „Moje duše žízní po Bohu, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří?" (Ž 42,3) A dále: „V duši se stravuji touhou." (Ž 119,20) Toto „ještě ne" lásky křižuje duši a dává pochopit latinské přísloví: „Amare amare est. - Milovat je (také) hořké."

Maria, pomoz!

Maria nemá s peklem nic společného, je ale Matkou duší v očistci, je Královnou očistce. Jako Matce církve je jí svěřena celá rodina Boží a k té patří samozřejmě také duše v místě očišťování. Je přímluvkyní za duše v očistci, je žena bez poskvrny, vrásek nebo ostatních chyb. Její mateřská starost se vyjadřuje léčením, čištěním a výchovou až do plné možné zralosti Krista, Prvorozeného.

Na této lásce Mariině k dušim v očistci máme mít také podíl našimi modlitbami a přinášením oběti mše svaté. Stále ještě platí slovo Písma, že je to svatá a zbožná myšlenka (2 Mak 12,45). Od začátku se církev modlila za zemřelé. To svatí v nebi nepotřebují a pro zavržené v pekle to nemá smysl.

* * *

Všemohoucí a milosrdný Bože, Ty jsi posvětil křtem své služebníky a služebnice. Očisti je v krvi Kristově od jejich hříchů a doveď je plný slitování ke konečné dokonalosti. O to Tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

P. Ildefons Fux, OSB
Gottgeweiht 25/4

Česká misie v Chicagu srdečně zve děti i dospělé na

MIKULÁŠSKOU BESÍDKU

v neděli 1. prosince 2013

v České misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Sál bude otevřen od 11.30 dopoledne hned po mši svaté.
Bude možnost oběda a dalšího občerstvení.
Bude také připravena bohatá tombola.
V prodeji budou též balíčky vánočního cukroví.

V 1.30 odpoledne se v malém klubu bude promítat pohádka pro děti.

Ve 2.00 odpoledne v kostele přijde Svatý Mikuláš v doprovodu anděla a čerta.

V předvánočním programu zde vystoupí děti z České sobotní školy kardinála Berana.

NENOSTE DĚTEM ŽÁDNÉ DÁRKY.
Mikuláš bude všem nadělovat jednotné dárky sám.

Vstupné je dobrovolné.

Také Vás v předvánočním čase zveme na

VÝSTAVU BETLÉMŮ

Otevřena bude 7. prosince večer po mši svaté a potrvá do večera 22. prosince 2013 v Klubu České misie 9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

Můžete přinést na výstavu svůj rodinný Betlém nebo si můžete vyrobit Betlém nový. Přihlaste se v České misii a nabídneme Vám z několika desítek druhů vystřihovacích Betlémů větších i menších, které si sami můžete zhotovit. Proběhne soutěž o nejlepší Betlém. Betlémy na výstavu se přijímají do večera 4. prosince 2013. Po skončení výstavy si každý svůj Betlém odnese, aby ho měl na Vánoce doma. Vstup na výstavu je volný. Budou zde také v prodeji balíčky vánočního cukroví. Otevřeno bude celé dny tak jak je otevřen kostel.

Bližší informace k oběma akcím podá: Mons. Dušan Hladík 708 - 255 5117

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vděčná vzpomínka

Letos uplynulo již pět roků, kdy nás opustil na svátek Všech Svatých, 2008 ve věku 79 let

Rev. Josef Kadlec, S. J.

Skoro 30 let sloužil měsíčně pravidelné mše svaté pro exulanty v prostorách georgetownské univerzity v americkém hlavním městě, Washingtonu, D.C. Jeho kázání byla známa svou hloubkou a provázaností do současnosti. Nekompromisní jasnost jeho výkladů získala svého času značnou popularitu a nenechala nikoho na pochybách o Boží pravdě a z ní vyplývajícího směru pro lidstvo odvěků, stejně jako dnes.

Rodem Pražák, měl život výrazně ovlivněný komunismem. Nešlo-li to však v raném věku, stal se knězem v pozdním věku. Poznamenaný terorem nevolil pohodlí, když se mu nabízelo, ale vyplnění svého poslání. A tak se stal napřed lékařem, pak knězem a nakonec také bioetikem. Jeho přístup k okolí jako by byl stvořen pro činnost v tom prostředí, jak by na přípravu pamatoval Bůh sám.

Vzpomeňme a pomodleme se při této příležitosti za jeho českou oddanou duši a nezdolnou, neutuchající pravověrnost.

Za celou katolickou komunitu ve Washingtonu
Jaroslava a Josef Zolmanovi

Upřímná vzpomínka

18. listopadu 2013 to budou dva roky, kdy mě navždy opustil můj milovaný manžel, pan

Jan Klimeš

bývalý hodinář v Chicagu
V poslední době bydlel v New Buffalo, MI

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat v kostele České Misie v Brookfieldu, IL v neděli 10. listopadu 2013 v 10.30 dopoledne

Děkuji všem, kdo jste ho znali a vzpomenete si na něho v modlitbě spolu se mnou

Amálie Klimešová, manželka

Pošlete svým přátelům

vánoční blahopřání prostřednictvím Hlasů národa

Pro prosincové číslo je třeba zaslat do redakce text přání nejpozději do 23.listopadu
Cena za ¼ stránky je $ 40.00

Domácí vánoční cukroví se bude prodávat na Mikulášské besídce

V jakémkoli množství si je můžete též předem objednat

Volejte Marii 708 - 579 1835

Srdečné blahopřání

Oslavují 30.listopadu 2013 manželé

Miroslav a Ingrid Chybíkovi

Co spojil Bůh, nechť člověk nerozdvojí,
láska dvě srdce v jedno spojí –
Ingrid a Miroslav utrhli z ráje
tento překrásný květ
a pečlivě jej chrání po celých padesát let –
na stromě života jim tři plody
vykvetly v nádherné růže:
Marianne, Rosemarie a Angela –
kdo vypovědět to štěstí může!
A k této oslavě jako poslední slovo
patří biskupské požehnání Petrovo.

Hojnost Božího požehnání, dobré zdraví a mnoho štěstí a spokojenosti do dalších společných let života přejí

dcery
Marianne, Angela a
Rosemarie s rodinou

K blahopřání se připojují
Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu
a bratři a sestry z Jednoty Orla v Chicagu

Česká a Slovenská televize

- na šedesát českých a slovenských programů
- hlavní programy s časovým posunem pro USA
- možnost záznamu všech pořadů
- napojeni přímo na televizor bez počítače

Za jednu cenu $ 24.99 na měsíc máte dvě služby:

Kablovka.com i Online TV1.com

Veškeré informace podá a instalaci zařídí česky mluvící technik
Volejte: Libor Kobza 708 - 328 – 5173

Generální konzulát České republiky v Chicagu a Česká katolická misie v Chicagu

Vás srdečně zvou na

Recepci konanou u příležitosti 24. výročí Dne boje za svobodu a demokracii - 17.listopad

v pátek 15. listopadu 2013, v 7:00 hod.večer
v klubu České misie,
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

Během večera bude promítnut dokumentární film
"Václav Havel, Praha - Hrad"

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2014?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD
Kanada na rok letecky: 40.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD
Šeky pište pouze na: **Czech Mission**

Naše adresa:
Czech Mission
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Obama, vojáci a křesťanství

Barack Hussein Obama v roce 2008 jako kandidát sliboval naději a změnu ("hope and change") americkým voličům.

Velká změna nastala pak po volbách ve vládním přístupu ke křesťanství a je zřejmá snaha vlády omezit křesťanskou víru na veřejnosti.

Jednou z obětí je i americká armáda. Podle Centra pro výzkum rodiny (Family Research Center, FRC http://www.frc.org), se konzervativní organizace Judicial Watch rozhodla dostat ke kořenu věci a zjistit, jaká pravidla má Pentagon vzhledem k veřejným projevům křesťanské víry. Judicial Watch soudí Pentagon a vyžaduje vydání veškeré korespondence mezi Ministerstvem obrany (Defense Department) a militantním ateistou Mikey Weinsteinem.

Weinstein se prokázal bohatou protináboženskou činností v Nadaci pro vojenskou náboženskou svobodu (Military Religious Freedom Foundation). Není to omyl, jméno této organizace vyjadřuje něco jiného než co je opravdu cílem této organizace. Na internetové stránce mají oficiální stanovisko „zaručit osobní náboženskou svobodu". Ve skutečnosti však tato nadace horečně slídí po jakémkoli narušení sekulárního, mylného výkladu konstituce o „odluce církve od státu". Od roku 2006 nadace podala několik žalob proti Pentagonu, které armáda ihned zamítla. Od roku 2008 se však Mikey Weinstein těší výsledkům svého snažení díky naslouchajícímu uchu prezidenta Obamy.

V květnu tohoto roku se Weinstein sešel s vysokými vojenskými představiteli a vyžadoval přísnější tresty za projevy víry mezi vojáky. Toto jednání vyvolalo řadu rozporných výroků Pentagonu včetně výroku, že křesťanští vojáci, kteří budou s někým sdílet svou víru, šířit víru, budou postaveni před vojenský soud.

Po řadě šokujících suspendování, trestů a výhružek se jasně ukázalo, že vztah mezi Weinsteinem a Pentagonem má ničivý dopad na svobodu amerických vojáků. Názorně se prokázal vztah současné vlády k armádě během nedávného přerušení financování vlády (tzv. Shutdown). Vláda nejen zabarikádovala všechny pomníky padlým vojákům (které jsou jinak běžně otevřené veřejnosti), ale také pohrozila kněžím v armádě, že půjdou před vojenský soud, jestli budou sloužit mši během Shutdown. Naštěstí se zdá, že i Defense Department uznává, že tvrdý zákrok proti křesťanům se vymknul z ruky. Během schůzky s Centrem pro výzkum rodiny (FRC) a členy Koalice pro znovuobnovení náboženské svobody v armádě (Restore Military Religious Freedom Coalition) představitelé letectva uznali, že existuje určitý problém s některými veliteli, kteří porušují svobodu vojáků a slíbili, že se s tím něco udělají. To samozřejmě nesedí Weinsteinovi, který tvrdí, že kampaň na obranu náboženské svobody neuspěje. To se uvidí, neboť kongres bude mít všechny potřebné dokumenty od FRCa Judicial Watch, aby mohl schválit návrh congressmana Fleminga a bránit práva těch, kteří brání zemi.

Jiná křesťanská organizace, Americké sdružení pro rodinu (American Family Association, AFA, http://action.afa.net) oznámila na konci října, že Pentagon vydal prohlášení ohledně vojenských školení a zastavil ty, na kterých byly evangelické a prorodinné organizace jako je AFA označovány jako domácí organizace šířící nenávist, tvs. „hate groups". Několik vojáků anonymně kontaktovalo AFA a Sdružení kaplanů pro náboženskou svobodu a shodně vypovídali o tom, že školení ve Fort Hood 17. října obsahovalo téměř půlhodinovou přednášku o tom, jak evangeličtí křesťané a členové Tea party jsou nebezpečím pro zemi a působí rozkol v zemi. Také jim pohrozili, že finanční podpora těmto organizacím by vojákům mohla přinést tresty. Dva týdny předtím vojáci v Camp Shelby museli poslouchat přednášku, kde vojákům tvrdili, že AFA by měla být označena za organizaci šířící nenávist, protože propaguje tradiční rodinné hodnoty. Nestalo se to poprvé, například v dubnu vojákům tvrdili, že evangeličtí křesťané spolu s katolíky jsou extrémisté. Jak k těmto incidentům došlo? Stojí za tím organizace Southern Poverty Law Center (SPLC), která je vyhlášená svým tvrdým protikřesťanským postojem. Podle jejich internetové stránky tato organizace byla založena roku 1971 právníky M. Dees a J. Levin. Jejich činností je označování různých skupin jako skupiny šířící nenávist. Na jejich seznamu se vedle skupin skutečně šířících nenávist jako jsou neonacisté objevují i křesťanské skupiny jako jsou AFA a FRC. Pentagon tvrdil, že to vše jsou ojedinělé případy. Přesto AFA zorganizovala podpisovou akci proti používání materiálu SPLC na školeních a v tomto případě dosáhla výše zmíněného prohlášení, ve kterém se praví, že velitelé si musí osobně dohlédnout na to, aby ti, kteří dávají školení vojákům, používali jen předem schválené materiály. V tom samém prohlášení se nařizuje, aby se zdůraznilo, že armáda neudržuje a nevydává žádný seznam skupin, které jsou považované za extrémní.

Katolický kněz Ray Leonard, který strávil deset let svého kněžství v Tibetu pod komunistickou Čínou přirovnal chování Obamovy administrativy během tzv. Shutdown k režimu v Číně: "V Číně jsem měl zakázáno konat veřejně kněžskou službu" řekl Otec Leonard, "nikdy mě nenapadlo, že když se vrátím do Ameriky, že mi zakážou praktikovat mé náboženské přesvědčení tak, jak mi Bůh přikazuje, a že by mi zakazali pomáhat a sloužit mé komunitě". Právnické středisko Thomase Mora podalo žalobu na Kings Bay námořní základnu v Georgii, USA, a tak brání Otce Leonarda proti tomuto útoku americké vlády.

Podle internetových zdrojů zpracovali manželé Slívovi

Na 1. neděli adventní 1.prosince 2013 v 10.30 dopoledne
v České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje 9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 50513 bude sloužit

SLAVNOSTNÍ MŠI SVATOU

Biskup Mons. ThDr. Petr Esterka

Zvene všechny na tuto bohoslužbu, která zahájí adventní přípravu na Vánoce.

Po mši svaté je možnost oběda a odpoledne ve 2.00 hod. bude Mikulášská besídka.

Sestry sv. Cyrila a Metoděje Danville v Pennsylvánii

Sestry z Kongregace sv. Cyrila a Metoděje v zimě 1967 v Gary v Indianě

Pokračování ze str. 2

Michigan a Jižní Carolina. Tak pokračují opět v tradici svých patronů sv. Cyrila a Metoděje, kteří byli ve své době učiteli víry a literárního jazyka.

Sestry sv. Cyrila a Metoděje se od počátku své činnosti zabývají také **péčí o staré lidi.** Kromě zdravotní péče se starají také o službu duchovní. Prvním zařízením tohoto druhu byl Dům sv. Anny v Middletown v Pennsylvánii pro staré ženy. V 50. letech minulého století přibyl Dům sv. Cyrila v Highland Park, Illinois, který byl v 90. létech nahrazen Domem sv. Benedikta v Niles, Illinois. Od 60. let se buduje rozsáhlý komplex pro seniory poblíž mateřského domu v Danville v Pennsylvánii nazývaný Středisko Maria Josef. To dnes zahrnuje několik speciálních jednotek: Dům Božského Srdce s kapacitou 90 lůžek, Domov důchodců Emanuel s rehabilitačním centrem s kapacitou 90 osob, Dům Marie a Josefa s 95 obyvateli, kterým je poskytována odborná péče a dalšími 100 obyvateli, kteří jsou dosud samostatní, Terasu Nejsvětější Trojice, kde je 12 samostatných bytových jednotek pro seniory a Centrum Nazaret, kde sestry pečují o 24 pacientů s Alzheimerovou chorobou.

Středisko Maria Josef proskytuje útočiště pro staré muže i ženy jakéhokoli sociálního postavení, nacházejí zde také útočiště staří kněží, řeholníci a řeholní sestry, pro které jejich řády a kongregace nemají vlastní útulky. Kromě ubytování, stravy, lékařské a sociální péče je pro obyvatele střediska připravován každodenně rozsáhlý duchovní a kulturní program. Jsou zde dvě kaple s každodenní mší svatou a dalšími pobožnostmi. Komunitě slouží samostatný kaplan. Přicházejí sem i duchovní jiných denominací, protože celé středisko je otevřeno všem lidem bez rozdílu náboženství, národnosti nebo barvy pleti. Od roku 2002 je otevřen nový Dům Panny Marie s hospicovým programem pro nevyléčitelně nemocné pacienty. Pro návštěvy a rodinné příslušníky je ve středisku možnost ubytování kdykoli své příbuzné nebo přátele přijdou navštívit.

Dalším z úkolů sester sv. Cyrila a Metoděje je **evangelizace.** Všechny sestry vydávají Ježíši Kristu svědectví svým každodenním životem. Mnohé z nich se také věnují hlásání evangelia speiálně jako jako učitelky, katechetky a ředitelky náboženského vyučování pro všechny věkové kategorie dětí a mládeže a také při náboženském vzdělávání dospělých. Sestry také organizují přípravy na 1. svaté přijímání, biřmování a svátost manželství, vedou biblické hodiny, výklad katechismu a různé modlitební skupiny. Ke své práci využívají moderní techniku – audio video zařízení, počítače a bohatou literaturu. Snaží se víru šířit i prostřednictvím hudby a duchovních písní i různými dramatickými projevy. Prací ve skupinách i osobním přístupem k jednotlivcům velmi účinně přispívají ke zvyšování mravní a duchovní úrovně všech lidí se kterými přijdou do styku. Jako učitelky, katechetky a farní asistentky působí dnes sestry sv. Cyrila a Metoděje téměř v desítce států USA.

Bazilika sv. Cyrila a Metoděje

Když vytvořily sestry sv. Cyrila a Metoděje V osadě Božského Srdce v Danville v Pennsylvánii svoji mateřskou základnu, měly také sen vybudovat zde důstojný Boží stánek. Zpočátku byla v klášteře sester jen prostá kaple, později v sousedství kláštera vyrostl munumentální chrám, který se stal výrazem živé víry prostého lidu.

Ve 30. létech dvacátého století většina sester kongregace sv. Cyrila a Metoděje pocházela z chudých rodin emigrantů z Evropy. Mezi těmito chudými lidmi zase setry působily jako učitelky, katechetky a ošetřovatelky a lidé je měli velmi rádi. Viditelným znamením víry, kterou sestry do duší těchto lidí zasévali a projevem oddanosti Bohu se stala i stavba nového kostela. Mohutné kamenné zdi, mramorové obložení, mozaiky, barevné okenní vitráže, bronzové, stříbrné a zlaté ozdoby to vše bylo financováno z darů těžce pracujícího lidu – horníků z uhelných dolů, dělníků z oceláren a továren a obyčejných farmářů z amerického venkova. To, že chrám byl postaven v době velké hospodářské krize svědčí o tom, že tisíce štědrých lidí, přes osobní strádání nehledělo jen na pozemské potřeby a věci, které jsou pomíjející, ale byli přesvědčeni, že to co dají Bohu, má trvalou hodnotu.

Bazilika sv. Cyrila a Metoděje je ústřední budovou celého klášterního

Pohled do hlavní lodě baziliky sv. Cyrila a Metoděje v Danville

komplexu. Dominantu tvoří štíhlá vysoká věž zdobená dvěma pruhy kamenných reliéfů s křesťanskými motivy , které běží od spodu až k vrholu, kde je věž zakončena mohutným kamenným křížem. Jako křídla se od věže rozbíhají ramena budov klášterního konventu. Vstupní portál je v typanonu zdoben reliéfem vinné révy, která obepíná uprostřed znak kongregace. Mohutnými dubovými vraty vstoupíme nejprve do předsíně chrámu, která je na stropě i na stěnách zdobena nádhernými malbami evangelistů a patronů chrámu a znovu a znovu se opakujícím znakem Slovenska s dvojramenným křížem stojícím na třech hřebenech hor. Chrám samotný působí skutečně velkolepým dojmem. Široká hlavní loď je obklopena úzkými loděmi postranními. Mohutné zdi celé obložené přírodním travertinem nesou nádhernou klenbu. Dominantou je hlavní oltář z mramoru, nad nímž se na čtyřech vysokých mramorových sloupech vypíná baldachýn v jehož vrcholu se vznáší holubice jako symbol Ducha svatého a od ní se rozbíhají po polokruhové kopuli zlaté paprsky, které na modré mozaikové obloze poseté hvězdami směřují k latinskému nápisu hlavního motta kongregace: „Přijď království tvé!" Pod baldachýmen na vyvýšeném mramorovém podstavci stojí bronzový svatostánek ozdobený velkým křížem. Mramorová oltářní menza je v současné době předsunuta dopředu v duchu obnovené liturgie po druhém vatikánském koncilu. Na zadní stěně presbytáře po stranách hlavního oltáře jsou dvě mozaiky v životní velikosti, vlevo sv. Cyril, vpravo sv. Metoděj. Na postranních oltářích v bočních lodích jsou krásné mramorové sochy Panny Marie a sv. Josefa. Na stěnách chrámu jsou velké mozaiky jednotlivých zastavení křížové cesty a štíhlá oblouková okna jsou zdobena barevnými vitrážemi. Podlaha chrámu je tvořena nádhernou mozaikou z broušeného terrazza, lavice jsou z masivního dubu, na kůru stojí varhany.

Celá stavba je opravdu odleskem úžasné štědrosti a velkorysosti obětavých dárců a že jejich úsilí nebylo marné dosvědčuje skutečnost, že dodnes tento dům Boží navštěvují stovky a tisíce věřících z blízkého okolí i poutníků z celé Ameriky i dalších zemí světa.

Kostel sv. Cyrila a Metoděje byl posvěcen 17.října 1939 a při příležitosti jeho 50. jubilea tento chrám povýšil papež Jan Pavel II. 30. června 1989 na Baziliku Minor.

Jankolova knihovna a Slovenské muzeum

V areálu kláštera sester sv. Cyrila a Metoděje v Danville se dnes nachází Jankolova knihovna a Slovenské muzeum. Knihovna byla pojmenována na počest zakladatele kongregace sester Fr. Matouše Jankoly.

Počátky knihovny a muzea sahají do roku 1940, kdy sestry začaly shromažďovat slovenské památky jako byly knihy, noviny, materiály o slovenské historii, básně, předměty ze Slovenska a národní kroje. Knihovnu a muzejní sbírky kvalifikovaně uspořádala v roce 1968 sestra Martina Tybor, sama též učitelka, spisovatelka, překladatelka a historička, která dobře znala slovenský jazyk a slovenskou historii a kulturu. Sama několikrát, přestože to bylo v dobách komunismu, navštívila Slovensko a také spolupracovala se Slovenským institutem v Římě. Shromažďovala materiály od Slováků z celých Spojených států, sháněla finanční podporu pro knihovnu a muzeum a za přispění významných slovenských organizací jako byla První slovenská katolická jednota, První asociace slovenských katolických žen, Jednota katolických žen v Pennsylvánii a Slovenský katolický sokol a též díky mnoha angažovaným osobnostem – biskupu Ondřejovi Grutkovi, Dr. Petru Hletkovi, Dr. Stefanii Huskové a řadě dalších se podařilo vybudovat tento památník slovenské literatury a kultury.

Od roku 1992 vedla knihovnu sestra Mercedes Voytko, která doplnila zvlášť hudební sekci a rozsáhlé sbírky slovenských národních písní a originálních hudebních nástrojů. V muzeu se také stále rozrůstala expozice slovenských krojů z různých koutů této země pod Tatrami.

V roce 2007 převzala péči o knihovnu a muzeum sestra John Vianney Vranak, která před tím dlouhá léta působila ve farnosti sv. apoštola Šimona na California ulici v Chicagu.

Jankolova knihovna a Slovenské muzeum v Danville nejen uchovává bohaté sbírky slovenské literatury a poezie, slovenské historie, kultury a tradic, ať už z rodného Slovenska nebo ze života slovenských emigrantů v Americe, ale také umožňuje jednotlivcům i celým zájezdům si tyto bohaté fondy prohlédnout a odborníkům z těchto fondů studovat.

Zpracováno podle http://www.sscm.org/

Expozice slovenských národních krojů ve Slovenském muzeu v Danville v Pennsylvánii

Nový zákon o státním občanství České republiky

Důležitými změnami, které tento zákon přináší jsou:

- možnost dvojího či vícerého státního občanství
- možnost znovunabytí českého občanství. Toto se týká také bývalých českých občanů, kteří pozbyli státní občanství ČR naturalizací v USA. Tito tak mohou učinit na tzv. prohlášením Toto prohlášení lze podat na zastupitelském úřadě ČR. Nejpozději lze takto učinit do jednoho roku od data nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. do 1.1.2015).

Veškeré informace včetně znění nového zákona číslo 186/2013 naleznete také na webových stránkách Generálního konzulátu ČR v Chicagu www.mzv.cz/chicago.

Informace k novému zákonu o státním občanství České republiky

Zákon o státním občanství České republiky nabude účinnosti dne 1.1.2014. Nabytím jeho účinnosti se zároveň zrušuje zákon č. 40/1993Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 193/1999 Sb., o státním občanství některých bývalých československých státních občanů, ve znění pozdějších předpisů.

Nový zákon o státním občanství České republiky přináší, a to i s přihlédnutím k věcné agendě zastupitelských úřadů České republiky na úseku státního občanství, tyto základní změny:

Nová právní úprava plně opouští princip jediného státního občanství a naopak se zcela přiklání k možnosti existence dvojího (či vícerého) státního občanství pro české státní občany. V nové právní úpravě tak je jednoznačně akcentován trend, který se v oblasti státního občanství stále více uplatňuje i v jiných evropských státech.

Nabývání státního občanství České republiky určením otcovství

Je upraveno zcela nově. Ze zákona (automaticky) nabývají státní občanství České republiky děti, k nimž určil otcovství souhlasným prohlášením učiněným s matkou dítěte státní občan České republiky, pokud je matka dítěte:

- občankou členského státu EU nebo
- občankou Švýcarské konfederace nebo
- občankou státu, který je smluvní stranou Dohody o evropském hospodářském prostoru (Norsko, Island, Lichtenštejnsko)

nebo

- bezdomovkyní (apatridou) a nebo
- občankou jiného než shora uvedeného státu (např. USA) , která má povolen trvalý pobyt na území České republiky.

Automaticky se dále nabývá státní občanství České republiky v případě určení otcovství státního občana České republiky, je-li matka cizinka, soudem (§ 6 zákona o státním občanství) nebo tehdy, když rodiče prokáží otcovství genetickou zkouškou formou znaleckého posudku (§ 7 odst. 2 zákona o státním občanství).

Pokud nedojde k nabytí státního občanství České republiky určením otcovství automaticky, je zde možnost udělení státního občanství České republiky podle zvláštní úpravy – viz § 28 zákona o státním občanství.

Nabývání státního občanství České republiky cizinci

Zákon o státním občanství České republiky nově definuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky. Zpřísňuje požadavky na prokázání znalosti českého jazyka, kterou musí osoby žádající o udělení českého státního občanství prokázat. Vedle prokázání znalosti českého jazyka návrh zákona nově stanovuje podmínku spočívající v prokázání základní znalosti ústavního systému a státních symbolů České republiky a základní orientaci v kulturně-společenských, zeměpisných a historických reáliích České republiky. Osoby žádající o udělení českého státního občanství již nadále nebudou muset prokazovat pozbytí svého dosavadního státního občanství.

Nová právní úprava umožní zjednodušené nabytí státního občanství formou prohlášení tzv. migrantům druhé generace.

Nabývání státního občanství České republiky cizinci - bývalými státními občany

Nový zákon o státním občanství České republiky umožňuje zjednodušeným způsobem formou prohlášení nabýt české státní občanství fyzickým osobám, které pozbyly české nebo československé státní občanství přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nejednalo-li se o pozbytí československého státního občanství podle ústavního dekretu prezidenta republiky o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské nebo podle smlouvy mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o Zakarpatské Ukrajině1), nebo nejedná-li se o československého státního občana,

který se ke dni 1. ledna 1969 stal, nebo by se k tomuto dni stal státním občanem Slovenské socialistické republiky, anebo po 1. lednu 1969 nabyl státní občanství Slovenské socialistické republiky nebo Slovenské republiky a je dosud jejím občanem. Učinění prohlášení bude umožněno rovněž bývalým československým státním občanům, kteří měli před odchodem do ciziny trvalý pobyt na území České republiky nebo České socialistické republiky, pokud nejsou ke dni učinění prohlášení státními občany Slovenské republiky (ustanovení § 31 zákona o státním občanství České republiky).

Zjednodušené nabytí státního občanství České republiky bývalými občany tak již nebude vázáno na pozbytí českého resp. československého státního občanství pouze v období od 25.2.1948 do 28.3.1990; prohlášení tak budou moci učinit i bývalí občané, kteří státní občanství pozbyli před 25.2.1948 a po 28.3.1990 (s výjimkou uvedenou výše).

Zákon o státním občanství České republiky na rozdíl od současné právní úpravy neumožnuje bývalým občanům do prohlášení zahrnout nezletilé děti, které nikdy nebyly státními občany České republiky! Pro děti, které pozbyly státní občanství České republiky, budou prohlášení činit jejich zákonní zástupci.

Nový zákon o státním občanství České republiky obsahuje speciální ustanovení (§ 33 zákona o státním občanství České republiky), které umožňuje zjednodušeným způsobem formou prohlášení nabýt české státní občanství rovněž fyzickým osobám, které se narodily v době od 1. října 1949 do 7. května 1969 mimo území Československé republiky a jeden z jejích rodičů byl ke dni jejího narození československým státním občanem a k 1. lednu 1969 se stal nebo by se k tomuto dni stal českým státním občanem. **Toto prohlášení lze podat nejpozději do jednoho roku od data nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. do 1.1.2015).**

Nový zákon o státním občanství nadále umožní nabýt prohlášením státní občanství České republiky fyzickým osobám, které byly k 31. prosinci 1992 státním občanem České a Slovenské Federativní Republiky a nebyly českým státním občanem ani státním občanem Slovenské republiky; nabytí státního občanství České republiky tímto způsobem není umožněno fyzické osobě, která je ke dni učinění prohlášení státním občanem Slovenské republiky (§ 32 odst. 1). Fyzická osoba, jež je v přímé linii potomkem bývalého občana podle předcházející věty, může státní občanství České republiky nabýt prohlášením, pokud nebyla českým státním občanem ani státním občanem Slovenské republiky.

Zákon o státním občanství již nadále neobsahuje ustanovení, která by umožnila některým slovenským státním občanům zjednodušeným způsobem nabýt české státní občanství formou prohlášení (§ 18a, § 18b a § 18c zákona č. 40/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Dle přechodného ustanovení zakotveného v § 72 zákona o státním občanství však budou moci oprávnění slovenští státní občané učinit prohlášení o nabytí státního občanství České republiky podle § 18a, § 18b a 18c zákona č. 40/1993 Sb., a nabýt takto státní občanství České republiky do 1 roku ode dne nabytí účinnosti zákona o státním občanství České republiky **(tj. do 1.1.2015).**

Pozbývání státního občanství České republiky

Od 1.1.2014 již nebude součástí právního řádu České republiky ustanovení, podle kterého čeští státní občané nabytím cizího státního občanství na vlastní žádost pozbývají automaticky své dosavadní české státní občanství, resp. takovým osobám bude tato nová právní norma umožňovat v plné míře disponovat tzv. dvojím státním občanstvím.

Jediným zákonným způsobem pozbytí českého státního občanství bude od 1.1.2014 jeho pozbytí na základě prohlášení o vzdání se státního občanství České republiky (§ 40 zákona o státním občanství České republiky). O prohlášení o pozbytí státního občanství České republiky již nebudou nadále rozhodovat zastupitelské úřady, nýbrž krajské úřady.

Generální konzulát ČR v Chicagu a Česká katolická misie v Brookfieldu

Vás srdečně zvou

na přednášku konzulky GK Chicago Milany Ličkové

O NOVÉM ZÁKONU ČR O STÁTNÍM OBČANSTVÍ

Přednáška se uskuteční v sobotu dne 23. listopadu 2013 v 8:00 večer v klubu misie 9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

Potulný rytíř z Assisi

V Knize věků je kapitola, která vypráví pověst o znaveném rytíři, jenž jel na svém vysíleném koni italským venkovem domů do Assisi ze zbytečné bitvy v Perugii. Popravdě řečeno, tomuto vojákovi připadaly všechny bitvy zbytečné. Po prožitých útrapách už nedovedl pochopit smysl násilí a zabíjení.

Blížil se večer a rytíř byl utrmácený a hladový. Před sebou uviděl vesničku. „Seženu si tam něco k snědku a najdu místo k přenocování," pomyslel si.

Rytířův kůň náhle klopýtl a shodil jezdce ze sedla. Rytíř se oprášil a spatřil, že kůň zakopl o kámen vyčnívající z cesty. Vrátil se ke kameni a mečem ho vydobyl ze země. Byl to pěkný kámen, téměř dokonale kulatý a hladký. Vojákovi se líbil na omak, a tak ho nezahodil, nýbrž uložil do sedlové brašny. Vyšplhal zpátky na koně a pokračoval ke vsi.

Když projížděl kolem prvních vesnických domů, lidé přestávali pracovat a zírali na něho. Rytíř několika z nich zamával, ale nikdo mu neodpověděl. Voják sesedl z koně a přistoupil k ženě stojící před malým domkem. „Dobrý večer," pozdravil srdečně. „Měla byste trochu jídla pro potulného rytíře?"

Žena smutně zavrtěla hlavou a povzdychla. „Měli jsme špatnou sklizeň. Mám tak sotva, abych uživila rodinu. Bohužel." S těmito slovy odešla do domu.

Voják šel k vedlejšímu stavení, kde pracoval na voze nějaký zemědělec. „Promiňte, máte místo u stolu pro hladového rytíře?" vyzvídal.

„Měsíc před žněmi vůbec nepršelo," řekl zemědělec. „To málo, co máme, potřebujeme pro děti."

Ve všech domech, které navštívil, slyšel rytíř tutéž smutnou písničku: Byla ubohá sklizeň. Není dost jídla na zimu; všechny rodiny potřebují zrní, aby mohly na jaře zasít.

Zcela sklíčený a vyhladovělý rytíř přivázal koně ke stromu a posadil se. „Za pár týdnů budou mít tito lidé stejný hlad jako já," pomyslel si. „Kéž bych jim mohl pomoct získat víc jídla."

Vtom ho osvítil nápad. Sáhl do sedlové brašny, vytáhl hladký kámen a křikl na vesničany: „Dámy a pánové," vyvolával, „máte štěstí, že jsem dnes přišel do vaší vesnice. Vlastním totiž neobyčejný kámen, díky kterému budete mít co jíst po celou dlouhou zimu. Můžete si z něj uvařit kamennou polévku."

„Kamennou polévku?" podivila se jakási stařena, „o něčem takovém jsem jakživo neslyšela."

„Kouzelná moc kamenné polévky," vysvětloval voják, „je nejen v tom, že nasytí hladové, ale také sblížuje lidi. Kdo z vás má velký železný kotel, který by se dal použít?"

Za chvíli stál před rytířem velký železný kotel na trojnožce. „Teď musíme kotel naplnit vodou a rozdělat oheň," pokračoval voják.

Horlivé ruce přinesly kyblíky s vodou a náruče dříví. Brzy kotel visel na háku nad hučícím ohněm. Jakmile se voda začala vařit, rytíř dramaticky zvedl kouzelný kámen nad hlavu a pak ho opatrně vložil do kotle.

„Ten kámen vypadá úplně stejně jako ty, co máme na zahradě," zašeptal jeden chlapeček své matce.

Matka zvedla dítě do náruče a ujišťovala ho: „Ale co to povídáš! Jestli je něco kouzelné nebo neobyčejné, to se přece nedá rozpoznat na první pohled."

„Víte, myslím, že je potřeba do té kamenné polévky dát sůl a pepř," oznámil rytíř.

Několik dětí si pospíšilo pro sůl a pepř.

Když se voda chvíli vařila, rytíř polévku ochutnal. „Hmm ... z tohohle kamene je skvělá polévka, ale byla by ještě lepší, kdybychom měli pár mrkví."

„Mám nějakou mrkev, kterou bych mohl postrádat," ozval se jeden zemědělec. Jeho dcera se hned rozběhla domů a přišla zpátky se zástěrou plnou mrkve.

„To je škoda, že byly žně tak špatné," pravil rytíř smutně. „Kamenná polévka je vždycky chutnější, když se do ní přidá kapusta."

„Myslím, že vím, kde by se daly najít jedna nebo dvě kapusty," křikla přes rameno mladá matka a už utíkala domů. Když se vrátila, nesla tři velké hlávky.

Voják začal krájet mrkev a kapustu mečem. „Naposled jsem vařil kamennou polévku v zámku bohatého kupce," prohodil. „A ten dodal brambory a plátek hovězího."

Několik lidí se začalo mezi sebou potichu domlouvat. „Hmm ... kousek hovězího a pár brambor a můžeme se najíst jako bohatí lidé," šeptali si. Odběhli domů a přinesli nejen hovězí a brambory, ale také mléko, cibuli a bochníky chleba.

Než se polévka uvařila, nastal soumrak. Mezi lidmi zavládlo vzrušení, muži přivezli na kárách dlouhé stoly, ženy přinesly mísy na polévku a děti příbory a šálky. Byla to nejlahodnější polévka, jakou ti lidé kdy ochutnali. A když pomyslíte, že původcem toho všeho byl kouzelný kámen od nějakého cizince!

Když se všichni dosyta najedli, lidé vytáhli housle a flétny. Tancovali, zpívali a radovali se do časného rána. Takovou veselici v téhle vesnici ještě nezažili.

Druhý den se celá vesnice shromáždila, aby se rozloučila se svým novým přítelem. „Řekni nám," zeptalo se malé dítě, „jak se jmenuješ?"

Rytíř z Assisi odpověděl: „Jmenuji se František."

Zatímco nasedal na koně, jiné dítě vykřiklo: „Haló, nechal sis tady kouzelný kámen."

„Nechal jsem ho tu schválně," řekl František. „To je dárek pro vaši vesnici. Nezapomeňte na mě a nezapomeňte na kamennou polévku," usmál se.

Je psáno v Knize věků, že v té vesnici doposud nikdy neměl nikdo hlad. Od té doby, co se tam zastavil potulný rytíř František z Assisi a naučil je kouzlo kamenné polévky, žádný z vesničanů netrpěl nouzí.

Brian Cavanaugh
Kolik váží sněhová vločka a jiné příběhy
Karmelitánské nakladatelství 2003

MLADÝM

Příliš málo času na přátele

Jednoho dne požádala učitelka své studenty, aby udělali jmenný seznam svých spolužáků na dva čisté listy papíru a mezi jednotlivými jmény nechali prostor. Potom je požádala, aby vymysleli tu nejkrásnější věc, kterou mohou jeden o druhém říct a zapsat ji k danému jménu. Zamyšlení jim zabralo zbytek hodiny a při odchodu ze třídy každý student odevzdal své papíry.

O nejbližší sobotě sepsala učitelka seznam věcí, které studenti napsali jeden o druhém na individuální list každému jednotlivě. V pondělí odevzdala každému jeho nebo její seznam.

Krátce na to se celá třída usmívala. "To opravdu?" slyšela šeptat z té či oné strany. "Nikdy jsem si nemyslel, že něco pro někoho znamenám...," byly časté komentáře.

Nikdo ze třídy již vícekrát neupozornil na tyto seznamy vzájemných charakteristik a názorů. Učitelka se nikdy nedozvěděla, zda to ještě mezi sebou probírali, nebo jestli si o tom povídali se svými rodiči. Ale na tom nezáleželo. Toto cvičení splnilo svůj účel. Studenti byli šťastni sami od sebe a zároveň jeden ze druhého. A život každého plynul dále.

Po několika letech byl jeden z těchto studentů zabit ve válce a pohřbu tohoto výjimečného člověka, kdysi studenta, se zúčastnila i jeho tehdejší učitelka. Ještě nikdy před tím neviděla vojáka v armádní rakvi. Svého studenta dlouhé roky neviděla, byl z něho krásný dospělý muž.

Kostel byl přeplněný jeho přáteli a známými. Všichni, kdo ho měli rádi, jeden za druhým naposled kráčeli k jeho rakvi. Paní učitelka byla poslední, aby zemřelému vzdala úctu. Jak tam stála, jeden z vojáků, kteří nesli rakev k ní přistoupil a zeptal se: "Byla jste Markovou učitelkou matematiky?" Paní učitelka přikývla: "Ano." Na to voják reagoval: "Marek o vás hodně vyprávěl."

Po pohřbu se většina Markových bývalých spolužáků ještě sešla. Markovi rodiče tam byli také a čekali na příležitost popovídat si s jeho bývalou učitelkou. "Chtěli jsme vám něco ukázat," řekl Markův otec vytahujíc z kapsy svoji peněženku. "Toto našli u Marka, když byl zabit. Mysleli jsme, že byste to mohla poznat." Z přihrádky opatrně vytáhl ošoupaný kus kancelářského papíru. Na první pohled bylo zřejmé, že byl nespočetněkrát složený a rozložený.

Paní učitelka, aniž by se potřebovala blíže podívat, věděla, že je to ten papír, na který sepsala všechny dobré věci a vlastnosti, které o něm napsali spolužáci. "Nesmírně vám děkujeme za to, že jste to udělala," řekla třesoucím se hlasem Markova máma. "Jak vidíte, Marek si toho velmi vážil."

Ostatní přítomní spolužáci se pomalu shromáždili okolo. Charlie se stydlivě usmíval a potom bojácně řekl: "Já mám svůj seznam stále položený doma v horním šuplíku pracovního stolu." Chuckova manželka se přidala: "Chuck mě požádal, abych seznam vložila do našeho svatebního alba." "Já mám svůj také uložený," vykřikla Marylin, "ve svém diáři." Potom Vicky, další spolužačka, sáhla do své kapsy, vyndala peněženku a vytáhla svůj ošoupaný seznam. "Nosím jej s sebou vždy a všude," řekla bez mrknutí oka a bez nejmenšího zaváhání poračovala: "Myslím, že každý z nás si svůj seznam starostlivě uschoval."

Na to si paní učitelka musela v slzách sednout. Plakala pro Marka. Plakala pro všechny jeho přátele, kteří už nikdy nebudou mít možnost ho vidět.

Naše existenční zatížení je tak silné, že zapomínáme na skutečnost, že život jednou skončí. A my netušíme, kdy ten den přijde.

Proto, prosím, řekni lidem, které miluješ, že je miluješ. Dej jim najevo, že ti na nich záleží, že jsou pro tebe výjimeční a důležití. Vyjádři to dřív než bude příliš pozdě. Jeden ze způsobů, jak to udělat je ten, že předáš tento příběh dále. Když to neuděláš, nestane se vůbec nic.

Pokud to uděláš, bude někdo vědět, že ti na něm záleží, udělá mu to radost a posílí to vaše vztahy. A co vložíš do životů jiných, vrátí se do tvého.

Kéž je každů tvůj den požehnaný...

Přišlo e-mailem

Neobyčejné příběhy Ondřeje Dunara (11)

Ve věznici Leopoldov

Když jsme se při odchodu z jáchymovského lágru dozvěděli, že naše eskorta směřuje na Slovensko do věznice Leopoldov, v duchu jsem si říkal, že jedeme do nového pekla, ale všechno jsem vložil do rukou Božích. Cesta byla nekonečná a velice únavná. Přenocovali jsme ve věznici Ilava a druhý den pokračovali dál. Když jsme se blížili k Bratislavě, tak se mé srdce zaradovalo, že budu blízko svého domova. Konečně jsme dorazili do Leopoldova, kde se otevřela a pak zase rychle za námi zavřela hlavní brána a byli jsme uprostřed pověstné věznice. Prošli jsme obvyklým vstupním ceremoniálem: nástup na nádvoří, poučení o vězeňském řádu, varování, že jakýkoliv pokus o útěk z věznice se přísně trestá a nakonec proslov hlavního vedoucího pracovní skupinyo tom, že si nás vybral podle naší elektrikářské profese, kterou potřebuje pro výrobnu elektrických panelů.

Potom následovala osobní registrace a rozdělení do pracovních skupin, museli jsme odevzdat své civilní šaty a vyfasovali vězeňskou uniformu, a pak nás odvedli na světnice, kde jsme byli ubytováni. Druhý den jsem nastoupil do práce. Byl jsem zařazen do jedné skupiny elektrikářů, která vyráběla rozvodné skříně pro závod Elektro Bratislava. První tři dny jsem nic nedělal, jenom jsem chodil z jednoho pracoviště na druhé a pozoroval práci, abych se seznámil s celým provozem na výrobu elektrických panelů. I když jsem v Jáchymově pracoval jako elektrikář, nikdy v životě jsem tuto odbornou práci nedělal a v duchu jsem si říkal, jestli to všechno pochopím a budu schopen dělat. Opět jsem to všechno vložil do rukou Božích. V první fázi jsem byl zařazen jako pomocník a připravoval různé součástky a materiál. Nejčastěji jsem stříhal dráty na určité délky. Když jsem se za čas zaběhnul do práce, začal jsem dělat i montážní práce na rozvaděčích a v souvislosti s tím jsem se musel naučit číst technické výkresy. Ostatní kolegové mi velmi pomáhali, a tak jsem se brzo v práci zdokonalil. Práce mě velmi bavila, protože byla čistá a také zajímavá a naprosto se to nedalo srovnat s peklem jáchymovských dolů. Připadal jsem si jako někde na dovolené.

Po všech stránkách to byla v Leopoldově velká úleva oproti Jáchymovu. Počítání mužstva se dělalo na světnicích, kde jsme byli ubytováni v teplém a suchém prostředí, ne jako v dolech, kde se denně počítalo dva tisíce mužů na táborovém nádvoří bez ohledu na déšť, mráz nebo fujavice. Také jsme v Leopoldově mohli po práci klidně odpočívat a nepotřebovali jsme k ulehnutí na postel lékařské vysvědčení. Také jídlo bylo kvalitní a bylo ho dost. Nebylo to rozděleno do třech kategorií jako v Jáchymově, ale všichni dostávali stejnou stravu a kdo potřeboval víc, mohl dostat nášup, pokud v kuchyni něco zbylo. Další velkou výhodou byla možnost přijímat návštěvy rodinných příslušníků. To ale záleželo na pracovních výkonech a dobrém posudku nadřízených. Brzy jsem si ve věznici získal mnoho kamarádů a ti mi pomáhali v získávání různých výhod.Protože jsem měl výborné pracovní výsledky, dobré hodnocení a „styky" v hlavní kanceláři, byli mi za čas povoleny návštěvy a dokonce tak zvané volné návštěvy, což znamenalo, že jsem se s návštěvou mohl bavit bez kontroly vězeňského strážce.

Za čas jsem se vypracoval na úroveň mistra. Měl jsem pod sebou své vlastní pomocníky a zakázky, které jsem zhotovoval já, byly daleko kvalitnější než práce mého parťáka, kterému často kontrola zakázky vracela, a muselo se to předělávat. Když jednou náš parťák onemocněl a byl tři týdny práce neschopný, řídil jsem celý provoz sám a všechny výrobky byly naprosto bezvadné. Když se parťák potom vrátil, nechtěl věřit svým očím. A od té doby mi dával ty nejnáročnější práce, se kterými si sám nevěděl rady. Byl jsem uznávaný jako nejlepší elektrikář v celém provozu.

Protože se jiné provozy nemohly našemu vyrovnat s kvalitou práce, byla provedena celková reorganizace a mě přeřadili do jiné skupiny, abych to tam pozvedl. Dostal jsem nového vedoucího. Jmenoval se Šanko Bukovina a pocházel z Moravského Svatého Jána na Slovensku. Byl to tedy vlastně můj krajan ze sousední dědiny a stali jsme se velmi dobrými přáteli. Dobře jsme si rozuměli a naše práce byla vždy vyhodnocována jako nejlepší. Na začátku šedesátých let došlo v Československu k mírnému uvolnění poměrů a začalo se také propouštět z vězení. Tak byl jednoho dne v roce 1960 zavolán Šanko před soudní komisi a ta rozhodla o jeho propuštění na svobodu. Když můj spolupracovník odešel, musel jsem řídit celý provoz sám.

Vězeňské tragédie v Leopoldově

I když pro mě samotného byl Leopoldov ve srovnání s Jáchymovem oddychovou stanicí, jiní vězni zde často prožívali velká utrpení a šikanu a mnozí se snažili odtud dostat na svobodu za každou cenu. Jednou se pokusil o útěk jakýsi mládenec. Když přijelo do vězeňského dvora velké těžké nákladní auto, které dováželo materiál a odváželo hotové výrobky, rozhodl se tento člověk, že se zkusí pomocí tohoto auta dostat z pevnosti ven. V nestřeženém okamžiku skočil do auta, které mělo klíčky v zapalování, nastartoval a velkou rychlostí se rozjel proti hlavní bráně.Podařilo se mu prorazit první bránu a další železný katr, ale venkovní bránu už neprorazil. Bachaři se na něho okamžitě vrhli a odvlekli do velitelské budovy, kde mu potom estébáci dali do těla, co se do něj vešlo. Ihned byl postaven před soud a odsouzen k trestu smrti. Poprava byla vykonána v Bratislavě v roce 1961. Vynesený rozsudek a vykonaný trest smrti byl neustále vyhlašován ve vězeňském rozhlase pro výstrahu ostatním vězňům.

O další pokus o útěk z Leopoldova se pokusila celá skupina vězňů. Začali kopat tunel, kterým se chtěli dostat ven. Jednomu z těchto mužů přišlo vyrozumění o zkrácení jeho trestu a o tom, že se brzy dostane na svobodu. Dostal strach, že pokud se zúčastní útěku a chytnou je, dostane se zpět do vězení. Z této obavy prozradil plánovaný útěk na velitelství, aby se sám zachránil. Když se ovšem velitelství dovědělo, nechali skupinu klidně pracovat dál, až tunel dodělali. Když nadešel den útěku, byla už ostraha připravena a celá oblast kolem ústí tunelu byla dokonale obklíčena. Zrádce lezl tunelem až jako poslední a nakonec zůstal v pevnosti a ven nevyšel. Když už všichni ostatní byli venku, policie provedla zátah a všechny pochytali a vrátili zpět do věznice. Co se s nimi potom stalo a jaký dostali trest, to jsem se nikdy nedozvěděl.

Jiná věc se stala s jedním z našich spolupracovníků z elektrotechnické výroby. Byl odsouzený na 15 roků vězení. Kromě toho, že ztratil svobodu, mu manželka vzkázala, že nemůže na něho tak dlouho čekat a že má na ni zapomenout, ona že si chce zařídit nový život. Když se to dozvěděl, byl z toho tak zdrcen, že o poledni přestávce vyšel ven na vězeňský dvůr a tam se rozběhl k ostnatému koridoru. Když kamarádi viděli, co chce udělat, běželi za ním, ale on už vlezl za ostnaté dráty. Chlapi křičeli na esenbáka, který byl na hlídací věži, aby nestřílel. Stejně by nemohl přelézt vysokou hradební zeď. Strážný však do něho pustil celou kulometnou dávku a doslova ho rozstřílel na cucky. Tak tragicky skončil tento mladý život.

Osudy mého bratra Františka

Když jsem byl v Leopoldově, navázal jsem písemný styk se svou švagrovou Věrou, ženou mého bratra Františka. Ta mě potom také chodila do vězení navštěvovat. Od ní jsem se dověděl o osudech svého bratra. Podobně jako já, i on byl odsouzen k odnětí svobody a dostal devět let. Byl v jedné věznici v Čechách. Pracoval tam jako kuchař. Když přemýšlel o útěku z vězení, zjistil, že kanalizace, která vedla z kuchyně, vede do dalšího kanálu, kterým by se mohl dostat ven na svobodu. Kanál byl ovšem velmi úzký a bylo velké riziko, že se tudy nebude moci protáhnout. Přesto však toho riziko nakonec podstoupil a s velikou námahou se mu nakonec podařilo kanálem protáhnout a utéci na svobodu. I když byl špinavý a ve vězeňských hadrech, chtěl se dostat na Slovensko. Byla to však bláhovost. Na první pohled musel být každému nápadný, a tak se také stalo, že ho hned někdo udal policii. Tak ho snadno chytili a odvezli zpět do věznice. Tam si na něm vylévali zlost a ztloukli ho hlava nehlava. Toto mlácení se znovu a znovu opakovalo a nakonec byl utýrán téměř k smrti. Když estébáci viděli, že jeho stav je tak špatný, že už dlouho nevydrží, propustili ho na svobodu, aby tak měli čisté ruce, že to není jejich vina, že umřel ve vězení.

Když se bratr František dostal na svobodu, vrátil se ke své manželce Věře, která se o něho starala a dala ho trochu do pořádku. Ještě se mohl radovat z narození syna Igora. Ovšem brzy se jeho zdravotní stav začal zhoršovat, ztrácel zrak a otékaly mu různé části těla. Nakonec ho odvezli do bratislavské nemocnice na léčení. Ale vzhledem k jeho kritickému stavu mu lékaři nedávali žádnou naději, snad jen pár týdnů života. Když byl v nemocnici, znenadání onemocněla i jeho manželka, která musela být urychleně operována na žlučové kameny. Tak byli v nemocnici najednou oba. Když se Věra trochu uzdravila, navštěvovala na druhém oddělení svého manžela Františka a ten jí zde jednoho dne zemřel v náručí. Byl pochovaný na hřbitově v Bratislavě ve Slavičím údolí, bylo to v roce 1960.

Moje předčasné propuštění

Má švagrová Věra mě jako vdova čas od času chodila navštěvovat do věznice i se synem Igorkem. Nakonec podala žádost prezidentu republiky o mé propuštění na svobodu. Po určité době jsem byl předvolán před soudní komisi, která mi sdělila, že jsem dostal milost snížení trestu o sedm roků. Hned jsem si podal žádost na podmínečné propuštění z vězení. Byl jsem opět povolán před soudní komisi, aby se projednala ta moje podmínka. V soudní síni nás tenkrát bylo pět vězňů a mě vyvolali jako prvního. Předsedkyně komise přečetla celou moji obžalobu, za kterou jsem byl odsouzen, a také souhlas komise s mým podmínečným propuštěním. Dali ještě poslední slovo náčelníkovi věznice, aby se k tomu vyjádřil. Náčelník řekl, že Ondřej Dunar, který pracoval ve vězeňském provozu jako elektrikář, plnil svoje pracovní povinnosti výborně a byl nejlepším elektrikářem celého kolektivu. Jeho chování bylo v naprostém pořádku, nikdy se nedopustil žádného vězeňského přestupku, a tak ho doporučuji k propuštění na svobodu. Nakonec jsem dostal slovo já, abych vyjádřil stanovisko k mému propuštění. Řekl jsem: „Děkuji soudní porotě a také panu náčelníkovi za moje propuštění. Lituji trestního činu, kterého jsem se dopustil, a budu se snažit všechno napravit ve svém životě na svobodě.“ Tak všechno skončilo. Dozorčí esenbák mě vyvedl ven a řekl, abych okamžitě odevzdal do hlavního skladu všechno, co patří věznici. Rychle jsem se rozloučil se svými kamarády, a potom šel do skladu, vysvlékl si vězeňskou uniformu a oblékl svůj civilní oblek. Pak mě bachař odvedl do kanceláře, kde jsem dostal propouštěcí list a poučení, že se musím přihlásit na policii v místě, kde budu bydlet. Také mi dali tři sta korun na cestu. Bachař mě ještě s jedním propuštěným vězněm odvedl na hlavní bránu, která se otevřela a kterou nás pustili ven. Tak jsem se ocitnul na svobodě.

Přemýšlel jsem, kam mám jít. Nenapadlo mě nic jiného, než jít ke své švagrové Věrce do Bratislavy. Šel jsem na nádraží, koupil si lístek na vlak a protože jsem měl dobrou půl hodinu čas, než vlak přijede, sedl jsem si na lavičku a začal uvažovat, co budu na svobodě dělat. Než jsem byl zatčen, žil jsem ve Vídni se svou ženou Poldi a dcerou Gáby. Žijí tam ještě? Do Rakouska se normálně nedostanu. Když se pokusím o útěk, okamžitě mě zase zavřou. Všude budu kontrolován estébáky. Musím si najít práci, abych měl být

z čeho živ. V tom přijel vlak. Nastoupil jsem do něho a dojeli jsme do Bratislavy. Když jsem vyšel z nádraží, poznal jsem tam všechno. Nic se nezměnilo. Nastoupil jsem od elektriky, která jela směrem do Rače. Ptal jsem se lidí, kde musím vystoupit na Riazanskou ulici. Našel jsem číslo paneláku, které jsem měl napsané na lístku, vešel dovnitř a hledal číslo dveří. Když jsem je našel, zůstal jsem stát a poslouchal, jestli uslyším nějaké hlasy. Když se ozval hovor, tak jsem si oddechl: „Jsou doma." Zaklepal jsem na dveře, ty se otevřely a mezi nimi stála moje švagrová Věra. Padli jsme si do náručí. Přivítal jsem se také s ostatními v domě. Věra bývala se synem Igorkem u své matky a spolu s nimi tam bydlela ještě její sestra Marika.

První dny na svobodě

Věděl jsem, že nemohu zůstat rodině na obtíž v malém panelákovém bytu. Musím si najít co nejdříve práci a bydlení. Také Věrka se chtěla osamostatnit a odejít od své matky. Dohodli jsme se s Věrou, že se dáme dohromady a založíme společnou rodinu. Velmi brzy jsme pak uzavřeli manželství na radnici v Bratislavě. Psal se rok 1961.

Protože tenkrát nebylo možné najít v Bratislavě byt, odešli jsme do mé rodné obce, Velkých Levár, kde jsme našli domek, kam jsme se mohli ihned nastěhovat. Také jsem si začal ihned hledat práci. Protože jsem v Leopoldově ve vězeňském provozu pracoval pro závod EZ Bratislava, chtěl jsem do tohoto podniku nastoupit jako civilní zaměstnanec. Řekli mi, že mají plný stav a že musím počkat, až se něco uvolní. Protože jsem potřeboval zaměstnání, musel jsem práci hledat jinde. Šel jsem do dalšího závodu, kde vyráběli elektrické rozvaděče, v Bratislavě Prievozu. Ptal jsem se v kanceláři, jestli by mě nevzali do práce, kterou perfektně ovládám. Vedoucí mě opět odbyl s tím, že už nemají volné místo. Když jsem odcházel z kanceláře pryč, otevřely se dveře a v nich se objevil můj nejlepší kamarád Šanko Bukoviny, se kterým jsme dlouhou dobu pracovali v Leopoldově a on byl můj mistr. Byl překvapený, když mě uviděl a také já jsem zůstal stát překvapen. To byla náhoda. Padli jsme si kolem krku a vedoucí jen nechápavě zíral, co se to děje. Zeptal se: „Vy se znáte?" Šanko mu odpověděl: „To je můj nejlepší kamarád. Spolu jsme dělali tu samou práci, kterou tu dělám teď. Je to velký odborník na rozvaděče a ty mu řekneš, že pro něho nemáme práci. Okamžitě ho musíš přijmout." Protože Šanko tam dělal zástupce vedoucího, byl jsem ihned přijat do výroby a druhý den jsem nastoupil do práce.

Šanko bydlel v obci Moravský Svatý Ján, což bylo od Velkých Levárů jen osm kilometrů. Každý den jsme se setkávali ve vlaku a společně chodili do práce k jedné firmě. Když jsme se tenkrát loučili v kriminále, nikdy jsem si nemyslel, že se ještě někdy uvidíme. Ale protože ve světě není o náhody nouze, tak jsme se řízením Božím dali zase dohromady. Byli jsme oba na svobodě a společně pracovali.

Moje nová rodina

Moje manželka Věra byla v jiném stavu a čekala, že už bude muset každý den do porodnice. Jeli jsme ještě na návštěvu k babičce do Bratislavy, ale na cestě zpět ve vlaku dostala Věra porodní bolesti. Když jsme ve Velkých Levárech vystoupili na nádraží, bylo to k nám domů do dědiny ještě asi dva kilometry. Myslel jsem si, že už to ani domů nevydrží, ale přece se nám to podařilo. Volal jsem ihned sanitku a oni okamžitě Věru odvezli zpět do Bratislavy do porodnice. Já jsem nasedl do druhého vlaku i s malým Igorkem a než jsem došel do porodnice, už mě čekala radostná zpráva, že mám dcerku. Narodila se 12. srpna 1962 a dali jsme jí při křtu jméno Marta. Když přišla moje žena Věrka z porodnice domů, byl její zdravotní stav velmi špatný. Nebyla schopná se starat o naše miminko, ani je přebalovat nebo krmit. Já jsem musel chodit do práce a byl jsem celý den pryč. Ráno jsem jim všechno nachystal, co jen bylo možné, a přes den k nám chodila naše dobrá sousedka, která přebalovala dítě a také vždy něco uvařila. Po dobu celé nemoci mé manželky se starala o to, aby vše bylo v pořádku. Trvalo to šest měsíců, než byla schopna se sama starat o domácnost. Když začal Igorko ve Velkých Levárech chodit do školy a Věra ještě více zesílila, začala pracovat jako prodavačka v místním obchodu Maso uzeniny. Díky jejímu výdělku se naše rodinné poměry výrazně zlepšily. Já jsem stále dojížděl vlakem do Bratislavy, ale to každodenní cestování bylo velmi únavné a celé dny jsem byl mimo dům. Uvažoval jsem o tom, že změním práci a najdu si něco blízko domova. Protože jsem byl v podniku velmi dobrým pracovníkem, když jsem jim řekl, že chci dát výpověď, abych byl v blízkosti své rodiny, tak nikdo z firmy o mém propuštění nechtěl ani slyšet. Nakonec jsem si musel podat stížnost až k prezidentovi republiky, že mám nemocnou manželku a potřebuji být v blízkosti domova, abych měl vše pod kontrolou, kdyby se s ní něco stalo. Na základě této stížnosti bylo mé žádosti o propuštění vyhověno. Potom jsem si našel práci přímo ve Velkých Levárech jako elektrikář u Komunálních služeb.

Když byly naší dcerce Martě čtyři roky, manželka znovu onemocněla a nemohla pracovat v masně. Velice jsme toužili po svém vlastním rodinném domku. Nakonec jsme koupili v Bratislavě Rače na Vinohradech rodinný domek, který jsme si upravili a přestěhovali se tam. Opět jsem měl problémy s propuštěním z práce ve Velkých Levárech, ale nakonec se to přece podařilo. Sehnal jsem si lépe placené místo opět jako elektrikář v textilní továrně v Gajarech. Znamenalo to však zase každodenně cestovat do práce vlakem. Nastaly nám opět velké problémy, když má manželka musela podstoupit operaci zad. Igorkovi tehdy už bylo 9 roků a museli jsme ho dát k sestře manželky do Hlohovce, aby mohl chodit do školy. Manželka byla v nemocnici a já jsem zůstal doma sám s malou Martičkou, kterou jsem denně brával s sebou, když jsem jezdil do práce a v Gajarech jsem ji dával do mateřské školky. Když se manželka po operaci uzdravila, byli jsme zase všichni spolu doma.

Pokračování příště.

Redakčně upraveno podle zápisků Ondřeje Dunara

Byla jsem vyvolená pro službu lásky

Rozhovor se ženou, která darovala vzdělání sedmi desítkám dětí

Už mnoho chudých dětí na různých kontinentech zná jméno nenápadné skromné dárkyně Jany Büllowové (74 let), původní profesí učitelky v mateřské školce. Vzhledem k jejím náhlým ekonomickým těžkostem však od letošního roku převzala zodpovědnost za děti podporované paní Büllowovou Arcidiecézní charita Praha. V tomto případě však Charita umožnila pokračování korespondence s podporovanými dětmi. Jana Büllowová je totiž dárkyně vskutku neobyčejná. Na závěr jejího působení v projektu Adopce na dálku jsme se rozhodli podělit se s vámi o její příběh a názory. Paní Büllowová se ve svém rozhovoru zmiňuje také o manželovi Otto Bülllowovi, který zemřel v roce 2004 a synovi Jiřím, který odešel z tohoto světa na podzim minulého roku. Jiří byl odborník na kybernetiku a publikoval několik vědeckých prací na téma počítačových jazyků. Spolu s manželem a synem podporovali dohromady na sedm desítek dětí.

Kolik jste podporovala dětí, jak dlouho a odkud pocházely?

První dítě jsme přijali k adopci na dálku v roce 1999. Celkově dokončilo studium s naší podporou 23 dětí. Několik z nich školu nedokončilo a z projektu předčasně vystoupilo (na žádost rodiny, dvě dívky se provdaly nebo se dítě odstěhovalo). Po absolvování studia pracují „naše" děti jako počítačoví operátoři, zdravotní sestry, řádové sestry, učitelé IT, jedna dívka pracuje u Kanadské letecké společnosti. Další dívka dokončila studium jako novicka. Nyní studuje práva pro chudé a toto studium již zajišťuje Františkánský řád. Největší počet sponzorovaných dětí jsme přijali z Indie, máme děti také v Zambii, Kongu, Thajsku a Ugandě. V roce 2013 jsme podporovali ještě dalších 47 dětí, jejichž studia stále pokračují.

Co považujete za největší úspěch vámi podporovaného dítěte?

Místo jednoho úspěchu bych řekla „úspěchy". Předně naprostá změna v prožívání dětství. Děti se učí kulturnímu a hygienickému způsobu života, mají pravidelnost stravování i denní režim, vyváženou životosprávu. V dopisech děti nadšeně psaly, že malé děti dostávají pravidelně mléko, velké děti vajíčko. Získávají vzdělání v gramotnosti, výuce angličtiny, práci na počítačích.

V dopisech sponzorovi se učí korespondenci. Pro radost sponzora usilují o nejlepší výsledky školního hodnocení. Poznávají, že s dokončeným vzděláním mají naději na dobré zaměstnání i zajištění budoucí vlastní rodiny. Pokud dítě nezvládá výuku, pak „propadá" a musí ročník opakovat. Nikdy jsme toto sdělení nepřijímali s nespokojeností, protože mnoho předchozích generací v rodině nemělo možnost vzdělání. Někteří rodiče ještě dnes nedovedou svoje děti motivovat k touze po školní docházce. Sponzorovali jsme i dítě, které rodiče vzali zpět do rodiny, protože čas ve škole se jim jevil jako neužitečný, zatímco doma prý bude platným pomocníkem.

O čem si s dětmi píšete?

Neupřednostňujeme hmotné potřeby; nepíši dětem o lákavých možnostech a nákupech věcí, jež nemohou mít. Snažím se, aby každý dopis měl i náhled na duchovní hodnoty života. Píši všem dětem čtyřikrát ročně, v každém novém ročním období. Především o životě naší přírody, o životě zvířat, příletu a odletu ptáků, narození mláďat. Máme známé v Záchranné stanici zvířat a scanujeme obrázky zachráněných zvířat. Psali jsme i o životě našich školáků, o výuce dětí s handicapy, například slabozrakých nebo neslyšících, o letním táboře pro vozíčkáře, o léčbě canisterapií. O studentech, kteří jako dobrovolníci čtou o prázdninách dětem v nemocnici. O krásách v české zemi, hradech, zámcích. Pro nejmenší děti jsme scanovali obrázky krátkých srozumitelných pohádek a kratinký překlad a poučení z pohádky. O Vánocích jsme posílali obrázky na téma „děti nadělují zvířátkům v lese" a obrázky z dětské vánoční mše. Dále pak o naší rodině a pomoci našich dětí v ústavech sociální péče, v útulcích pro zvířata, o pomoci našich dětí při pečení a přípravě drobných vánočních dárků lidem bez domova i opuštěným ležícím pacientům.

Zhruba před půl rokem zemřel váš syn Jiří, jenž byl vaším jediným vlastním dítětem. Při adopci vám finančně i jinak pomáhal. Co vás v této velké tragédii posiluje?

Stále se ještě neumím vyrovnat s odchodem syna, který byt pro naší rodinu velikou oporou a pro mne úžasným „partnerem" s pochopením pro pomoc sponzorovaným dětem. Měl pochopení pro moji touhu zmírňovat v mezích našich možností bolesti světa dětí, jak našich skutečně adoptovaných, tak i sponzorovaných. Kromě výuky studentů na zdejší Univerzitě v Plzni a vědecké činnosti vše věnoval společně se mnou potřebným dětem. Měli jsme spolu velké plány pro pomoc potřebným... Boží Vůle zazněla jinak a posilu nacházím v tom, že pokračuji v našem společném přání, abych splnila i touhy syna.

Sama jste vychovala čtyři skutečně adoptované děti ve vlastní domácnosti. Poslední z nich, syn Jan, s vámi ještě bydlí. Čím jsou děti z Adopce na dálku odlišné od skutečně adoptovaných dětí?

Přání dětí skutečně adoptovaných i sponzorovaných budou stejná jako u všech dětí světa - potřebují lásku, moudré vedení ve výchově a blízkou osobu, která po dobu dětství bude „jenom jejich" a jíž mohou svěřovat svoje radosti a problémy. Pro jejich život je nutné do výchovy zařadit také duchovní složku. Rozdíl mezi dětmi v naší zemi a dětmi sponzorovanými je v jejich přístupu k denním problémům. Dětí v naší zemi žijí především svými potřebami, prostředím v rodině a svými zálibami a náplní volného času. Sponzorované děti mívají v dopisech věty a otázky ohledně starostí o rodinu, v níž žijí, zajímají se o výsledky sklizně a úrody v obavě o obživu pro budoucí období, zajímají se o dění ve světě. I přes pečlivou výchovu adoptovaných dětí se u dětí sponzorovaných projevuje větší pokora a skromnost.

Dáváte skoro všechen váš majetek pro potřeby druhých. Co vám samotné v životě chybí?

Když naše adoptované děti dosáhly věku dospělosti a rozhodly se pro založení rodiny a vlastní život svěřila jsem manželovi a vlastnímu synovi touhu po adopci dítěte na dálku. Manžel neměl žádné námitky a všichni jsme se shodli, že nebudeme ukládat úspory, ale že vše navíc věnujeme na pomoc těm, kteří ve světě prožívají bídu a tíži života. Rozhodli jsme se pro můj návrh - pomoc ve světě dětí. Pro náš budoucí život jsme vyloučili askezi a chudobu, ale naše domácnost se nám jevila dostatečně vybavená a jiné nároky jsme neměli. Syn byl svobodný, finančně dobře zajištěný a proto mi slíbil pomoc. Sám měl pouze touhu po pokračování ve vědecké činnosti. Neviděli jsme důvod pro úspory a hromadění majetku, vždyť vše potřebné nám Láska Boží denně dává a majetek je „pouhou půjčkou" pro život. Po našem odchodu zde stejně vše zanecháme. Státe pociťuji vděčnost, že jsem byla Boží Vůlí vybrána spolu s mou rodinou pro tuto službu lásky.

Podle Bulletinu Arcidiecézní charity Praha, září 2013

Be Prepared: Heaven Can't Wait

As people of faith, we view death with conflicting emotions - like a two- edged sword. On one side is the grief and pain we feel over the loss of a person we loved, who loved us and has been a vital part of our lives. Yet our faith doesn't leave us in the darkness of grief, but rather leads us ever-so-gently to hope and trust for we firmly believe that death here on earth is not the end - but a new beginning. For those who are faithful, Christ prepares a place in His Father's kingdom where there is no more pain, sickness, loss or tears, but rather the perfect joy, peace and fulfillment of all our hopes as we see our loving God face to face. In the glory of heaven, we will live for all eternity in the presence of God with our Blessed Mother, all the angels and saints, as well as our beloved who have gone before us in faith.

The promise of eternal life was first made to us at our baptism, when we died with Christ and were reborn as sons and daughters of God. Throughout the Gospels, Jesus reminds us that it is His Father's will that all His children be saved and have a place in His heavenly kingdom. Nothing can keep us from our eternal inheritance if we strive to live according to His commandments, following Christ as our way, truth and life and trusting in His grace and mercy.

So why do we pray for those who have died? We pray for them that the Lord might cleanse them of any remaining human weakness or sin, remit the temporal punishment due to their sins and so bring them to the fullness of life with God. For while Christ died for our sins and rose that we might share in eternal life, we believe that each person must cooperate with Christ's redeeming grace. Each of us must respond to the Lord's call to conversion, to renounce sin and its influence in our lives, and, by prayer and penance, to make amends for the damage our past sins have caused. Through His Church, the Lord provides the means of grace to make this purification possible during our lives here on earth, but we must make use of those means.

We believe that purgatory is a reality for those who, while having made a commitment to follow Christ and died in the state of grace, may not have totally renounced evil in their daily lives nor healed the effects of their sinful choices. These souls are not ready to experience the beatific vision of God. The remnants of sin are in the way and need to be purified in purgatory, so that the persons might be prepared to experience the glory of heaven to the fullest extent possible for them. Our prayers, works of charity and penance can help these souls on their path of purification.

Of course, we also believe that it is possible for persons to reject God by freely committing mortal sin and being unrepentant even to the time of their death. Such people have closed themselves off from God's mercy and thus separated themselves from God for all eternity. This is what the Church refers to as hell. The *Catechism of the Catholic Church* (#1035) teaches that "the chief punishment of hell is eternal separation from God, in whom alone man possesses the life and happiness for which he was created and for which he longs."

We also profess our belief in the resurrection of the dead. This resurrection will precede the last judgment, when Christ will return in glory to judge the living and the dead. As we read in the Gospel of St. John, this will be "the hour when all who are in the tombs will hear [the Son of Man's] voice and come forth, those who have done good to the resurrection of life and those who have done evil to the resurrection of judgment." (John 5:28-29, cf. CCC#1038)

The Church's teachings on the "last things" - heaven, purgatory and hell - challenge us to be aware of the importance that our daily choices and decisions have for our eternal destiny. We are given the gift of free will, and with the help of God's grace, we must use it wisely to choose the good, the true and the holy. It is a call to constant conversion, of daily turning away from sin and casting our gaze toward God. It is a call we cannot put off, as we do not know the hour or the day we will be called from this life. Today, may we recommit ourselves to our baptismal vocation, to living and sharing our faith, ever looking to Jesus as our way, truth and life.

Auxiliary Bishop Joseph Siegel
Christ is our Hope, October 2013

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

Northern Bohemia (Severní Čechy)

This region of the Czech Republic, one of most prosperous and industrialized parts of the country for many centuries, is divided into two sections by the river Labe (Elbe). The wealth of Northern Bohemia is based mainly on the region's natural resources. Iron ore and coal have been mined here since the Middle Ages. During the past few centuries the production of fine porcelain has played a significant role in its economy.

Unfortunately the intensive exploitation of raw materials, especially strip mining for ignites (brown coal), and industrial overdevelopment have ravaged the region's landscape. Since the fall of communist regime in 1989, much has been done to reduce polution and limit the ecological damage, but even now the dominant features of much of Northern Bohemia are factory chimneys and areas of "lunar landscape" left by minig industry.

Historically this part of Bohemia since the first Přemyslid princes was populated by both Czechs and Germans for most of the millenium, but there are now no more than a few thousand Germans left. In the eastern half, where the frontiers are less dominant, two rich German cities developed: Liberec (Rechenberg) built on its cloth industry and Jablonec (Gablonz), which relied on jewelry, and several ethnically mixed smaller towns in the far north that pro-duce world famous Bohemian crystal and gals.

The western part has its borders in the forests of the Krušné hory (Erzegebirge or Ore Mountains), which have long been a source of great mineral wealth, providing material for porcelain, and more recently uranium. By the end of the nineteenth century factories and mines became as much a part of the landscape of North Bohemia as mountains and chateaux. With the collapse of the Austro-Hungarian Empire, the independent Czechoslovakia inherited three quarters of the Habsburg industry and became the world's tenth most industrialized country.

Because the region has shared much of its history and civilization with Germany, there are many surviving relics of Gothic architecture that bear witness to the mingling of Czech and Saxon cultures. In 1938, after the infamous Munich Conference, large part of North Bohemia, dominated by Germans, was incorporated into the Third Reich who set up Terezín, located in the southern part of the region as a "model free community" where Jews were brought from various sections of occupied Europe. The conditions were, ostensibly, shown as adequate for survival. An International Red Cross delegation was persuaded twice that the ghetto was a self-governing Jewish town, when in fact, at least 35,000 perished there and over 100,000 prisoners passed through on their way to certain death in concentration camps like Buchenwald or Oswecim. The fortress of Terezín (Theresienstadt) was begun by Emperor Joseph II in 1780 as a fortified garrison to stop the potential advance of an enemy from the direction of Dresden. The fortress was named in honor of the emperor's mother Maria Theresa and took 11 years to build. The resulting structure consists of the Main Fortress (Hlavní pevnost) ant the Small Fortress (Malá pevnost). A system of corridors, 18 miles long, runs under the town. From the second half of the 19th century the Small Fortress was used as a jail for political prisoners.

The jewels of North Bohemian architecture are undoubtedly the towns of Litoměřice, Louny, Žatec, Kadaň and Ústěk. The region's main city, Liberec is a thriving center. The extraordinary rock formations are the main feature of České Švýcarsko (Bohemian Switzerland), where the Labe (Elbe) has cut a narrow gorge on its way through the Czech Republic to Germany. It is a phenomenal area of natural beauty, a landscape of forests and fantastically shaped sandstone rocks, crisscrossed by gorges and ravines. The National Park established at this location in 2,000 continues to attract many visitors throughout the year.

Among the most spectacular natural wonders encountered by visitors of the park is Pravčická brána, the largest natural rock bridge in Central Europe at 85 ft long, 25 ft wide and rising to a height of 52 ft.

Kamenice Gorge runs between vertical walls of rocks, 165 – 500 ft high. Boat trips go up or downstream to bring tourists closer to Tichá Soutěska (Quiet Gorge) which streches for 3,150 ft.

Šaunštejn is the high rock platform, which once was the site of the small Šaunštejn Castle, known as Robber's castle (Loupežnický hrádek), now a picturesque ruin which can now be reached only by a series of vertical step-ladders.

Děčín is a quaint little town which lies on both sides of the Labe and is made up of the more industrial Podmokly an the left bank and the older Dečín on the right. Despite being in German hands for most of the last thousand years, Děčín has long been the gateway to Bohemia. Its castle which rises up to the east as we enter the country from Dresden, was once The stronghold of the Slavic tribe of Děčané. In Děčín the Church of the Holy Cross (kostel Svatého Kříže) is an ornate Baroque building from the late 17th century. The town square has a charming Art Nouveau fountain built in 1906. Dominating the town is the castle, a royar fortress known as Schloss Teschen-Bodenback, a beautiful eighteenth century conglameration perched above the town on an isolated rock, accessible via "Dlouhá jízda", a steep, narrow alley, partly chiselled in the hill. Unfortunately the castle is currently used as militry barracks and is closed to the public. But we shall explore more interesting sites in North Bohemia in due time.

Tony Jandáček

Photo on back page:
The Děčín's castle, dominant of town

